

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΘΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγενεῖας, ἀληθείας παρασχόν ἐν τῆν χώρῳ ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀντίγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησίαν δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησίαν φράγκα γαλλικὰ 60,
ἔξμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἔτησίαν δολλάρια 4, ἔξμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν τὴν Δευτερίῳ, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν τὴν οὐοὐδοῦσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιῶν ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 30 Ἰανουαρίου 1932

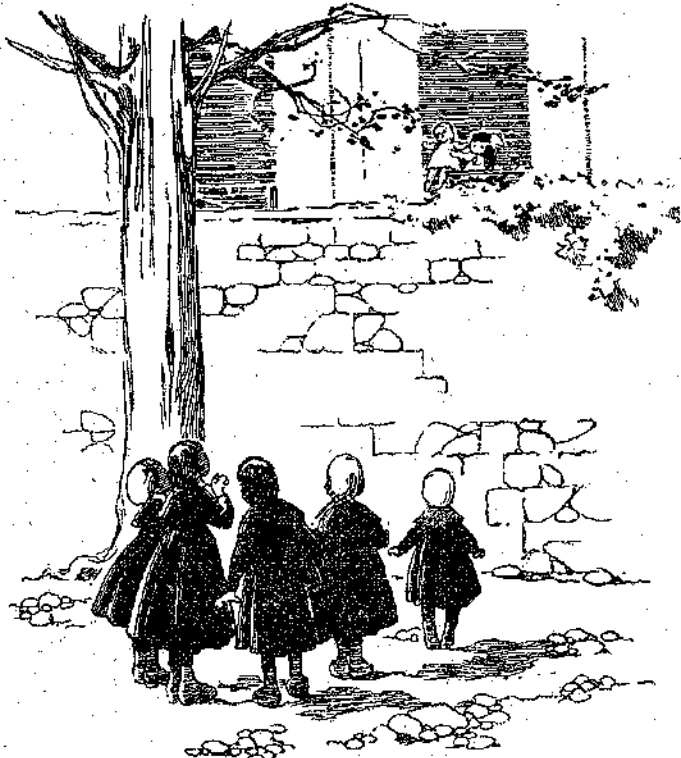
Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 9

ΕΔΙΘΗΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Ἡ ἑξαδέλφη μου μοῦ γράφει ὅτι
βρίσκειται σὲ δύσκολη θέσῃ. Ἡ στα-
νή τῆς φίλης, λαίδης Σθένσενχάμ,
τὴν ἐπιφόρτισε νὰ τῆς βρῇ μιὰ δι-
δασκαλίσα γιὰ τὴ μικρὴ τῆς ἀνε-
ψιά. Ἡ καίμενη ἡ ἑξαδέλ-
φη μου προσπαθεῖ νὰ βρῇ
τὸ κατάλληλο πρόσωπο
καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν
βοηθῆσω. Ἀκριβῶς ἕως ἄρτι
ἐπρόκειτο νὰ σοῦ μιλήσω
γι' αὐτὸ. Σὺ ποῦ εἶσαι λίγο
ἀγγλίδα θὰ ξέρῃς καλύτε-
ρα, ποῖα ταίριαζει στοὺς
Σθένσενχάμ, ἀπὸ μένα ποῦ
δὲν τοὺς γνωρίζω καθό-
λου. Σὺ κάποτε εἶχες γνω-
ριμίαι μ' ἕνα Σθένσενχάμ.

— Ὅχι.
— Ἐδίθ ντέ Φερδάκ.
— Πῶς, κι' ἐσεῖς τὸ ξέρετε καὶ
δὲν εἶπατε τίποτα, ἀδελφὴ μου;
— Ὅχι δὲν εἶπα λέξη.
— Εἴσατε μιὰ ἡρωίδα!

«Στέκουν ὄρες ὀλόκληρες, θαυμάζοντας μιὰ πελώρια
κούκλα...» (Σελ. 78, στ. γ')

— Ὅχι, ὁ λόρδος Σθέν-
σενχάμ δὲν εἶχε οὔτε παι-
διά, οὔτε οἰκογένεια, δὲν
εἶναι αὐτὸς ποῦ γνωρίζω,
ἴσως νὰ εἶναι κανένας συγ-
γενής του. Ἄς μὴν ξανα-
μιλήσουμε ὁμῶς γιὰ τὰ πε-
ρασιμένα, εἶπε σταθερὰ ἡ
ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα ἐσεῖς
βέβαια τὰ ξέρετε ὅλα καὶ
δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ σὰς
κρύψω τίποτα, ἀλλὰ προ-
τιμῶ νὰ μὴ μιλῶ ποτέ!

— Ἄς μὴ ξαναμιλήσου-
με λοιπὸν ποτέ, ἀφοῦ σὰς
κάνει κόπο, εἶπε ἡ δουκί-
σα, ἐξάλλου δὲν γνωρίζε-
τε καὶ τὴν οἰκογένεια ποῦ
σὰς μιλήσα. Ἦρθα γιὰ νὰ σὰς συμ-
βουλευθῶ γιὰ κάτι. Τὴν ὄρα τῆς λι-
τανείας εἶδα μιὰ μικρούλα ποῦ μ' ἐν-
θουσίασε. Ὡς δεκατεσσάρω χρονῶν,
ψηλὴ, ξανθούλα, μ' εὐγενικὸν παρου-
σιαστικὸν, ἀκριβῶς ὅ, τι χρειάζεται.
— Ξέρετε πῶς λέγεται;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι ἡρωίδα, τὸ καθη-
κον μου κάνω.
— Καὶ πῶς βρίσκεται ἐδῶ, πῶς
φορεῖ τὸ κοστούμι τῶν ὀρφανῶν;
— Οἱ γονεῖς τῆς πέθαναν... ἡ
περιοισία χάθηκε... φηβύρισε μὲ
κόπο ἡ καλόγρια.

— Πέθαναν; κι' οἱ δύο; καὶ τώ-
ρα τί θὰ γίνῃ;

— Δὲν ξέρω, ἐδῶ πάντως δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μείνῃ, μὰ καὶ ποῦ θὰ πάῃ;

— Ἡ θέσῃ ποῦ, σὰς εἶπα, θὰ ἦταν
ιδανικὴ γιὰ τὴ φτωχὴ μικρούλα. Θὰ
κάνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν
πάρουν.

— Αὐτὸ θὰ τὸ θέλαμε ὅλοι. Ξέρε-
τε πόσο καιρὸ ζητᾶμε μιὰ τέτοια θέ-
σῃ; μὰ στάθηκε ἀδύνατο
νὰ βροῦμε. Καλύτερα λοι-
πὸν νὰ πάῃ σὲ μιὰ γνω-
στή σας οἰκογένεια, παρὰ
σὲ ξένους. Μιλήσατε μου λι-
γο ἂν θέλετε, τί εἶδους ἀν-
θρωποὶ εἶναι;

— Ἡ λαίδη Σθένσενχάμ
εἶναι ἡ καλύτερη κι' εὐ-
γενέστερη γυναῖκα ποῦ
μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κα-
νεῖς. Τῆς ἔτυχε ἕνα φοβε-
ρὸ δυστύχημα, ἔχασε σὲ
τρεῖς ἡμέρες μέσα ἀπὸ δι-
φθερίτιδα, τὴν κοροῦλα τῆς
Ὁ λόρδος Σθένσενχάμ εἶ-
ναι ἐξαιρετικὰ πλούσιος,
καλὸς καὶ μανιώδης στὴ
συλλογὴ κομφοτεχνημά-
των.

— Καὶ τὴ δεσποινίδα-
συνοδὸς, γιὰ ποιὸν τὴ θέ-
λουν.

— Γιὰ τὴ μικρὴ λαίδη
Ἰσαβέλλα—Μπέλλα, χαί-
δευτικὰ—μιὰ μικρὴ ἀρρω-
στὴ ἀνεψιά τους.

— Ἀρρωστὴ; ὄχι φθι-
σικὴ ἐλπίζω; . . .

— Κάθε ἄλλο. Ἐχει
μιὰ περίεργη ἀρρώστεια
τῶν νεύρων, κι' ἐνῶ εἶναι καλὰ, πέ-
φτει, χωρὶς λόγο, σὲ μιὰ ἀφάνταστὴ
μελαγχολία.

— Πέριεργη ἀρρώστεια ἀλήθεια.
— Ἡ δεσποινίς-συνοδὸς θὰ πρέπη
νὰ τὴ διασκεδάξῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Ο μπαμπάς ήτανε θυμάραι, ένας πολὺ καλὸς μπαμπάς πάντα. Μου ἔλεγε ἡ μαμά, πὼς μωρὸ ἀκόμα ποὺ ἤμουνα, μ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ νανουρίζε. Τραγουδοῦσε μάλιστα:

τάρνα-εἴγνα ριγκατό, τάρνα ριγκατό, κί ὕστερα τὸ ἴδιο πάλι, μὰ σὲ χαμηλότερο τόνο:

τάρνα-εἴγνα ριγκατό, τάρνα ριγκατό.
Κί ἡ μαμά, ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, τοῦ κρατοῦσε τὸ ἴσο:

λάλα-λάλα λαλαλό, τριάλα τριαλαρό, τριάλα-τριάλα τριαλαρό, τριάλα τριαλαρό!

Αὐτὰ ἔδωκε, τὴν ὥρα ποὺ τὰκούω ἀπ' τὴ μαμά, μὲ κάνουν νὰ ξεκαρδίζωμαι στὰ γέλια. Σὴν ἡμουνα μωρὸ ἑμῶς, δὲ γινόταν τὸ ἴδιο, φαίνεται. Ἡ μαμά μὲ βεβαιώνει πὼς τότε, ἀντὶ νὰ γελάω, ἔσκουζα, καὶ μάλιστα καθὼς ἔσκουζα, χτυποῦσα πόδια καὶ χέρια. Κάποια δὲν ἤρχασα, παρὰ μόνον ὅταν ἔδωσα μιά στὰ γυαλιὰ τοῦ μπαμπά καὶ τοῦ τὰ ἔρριξα χάμω. Ἐὐτυχῶς ἑμῶς ἔπεσαν στὸ χαλὶ καὶ δὲν ἔσπασαν. Εἶδ' ἄλλως δὲ θὰ τις γλύτωνα.

— Α, μὰ τί κακὸ παιδί εἶσαι σὺ! Ἐλέγε θυμωμένος ὁ μπαμπάς, καὶ μ' ἔδωσε στὴ μαμά νὰ κἀνη ἐκεῖνη πιὰ μαζί μου καλά.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θύμισε ὁ μπαμπάς μαζί μου. Κί ἀργότερα ἐθύμισε μαζί μου κί ἄλλες φορές, πράμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γίνεταί, ἀπὸ πολὺ καλὸς, καὶ πολὺ καλὸς μπαμπάς. Ἀλλὰ ὅλοι τέτοιοι εἶναι: ἅμα τὰ παιδιὰ τους κάνουν ἀταξίες, ἀγριεύουν. Ὡστόσο, μιά ἀπ' αὐτὲς τίς ἄλλες φορές ποὺ θύμισε μαζί μου, δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Ὁ δρόμος μας, λίγο πιὸ μακρὸ ἀπ' τὸ σπίτι μας, γίνεταί ἀνηφορικὸς. Καὶ παραπέρα κόβεται, γιὰτὶ ὀρθώνεται ἕνας λόφος μπροστὰ του. Αὐτὸς ὁ λόφος δὲν ἔχει κορφή. Ἐκεῖ ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι ἡ κορφὴ του, ἔχει δυὸ πεζούλια. Ἀλλὰ ἅμα ἀνεβῆ κανεὶς ὡς ἐκεῖ, βλέπει ἀπὸ κάτω του μιά πελώρια γούβα, καὶ στὴ μέση της, τὸ χειμῶνα, μιά λίμνη.

Σ' αὐτὴ τὴ λίμνη πολὺ ἤθελα νὰ πάω κοντὰ, μὰ, μιά-δυὸ φορές ποὺ ἀνέβηκα μαζί μὲ τὸ Μίμη καὶ τὸ Μανώλη ὡς τὰ πεζούλια, αὐτοὶ, μ' ἔδωκε τὰ παρακάλια ποὺ τοὺς ἔκανα, μὲ κρατοῦσαν πάντα σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι καὶ μου ἔλεγαν πὼς, ἀν μ' ἐπήγαιναν κοντὰ στὴ λίμνη, θὰ μ' ἔτρωγαν οἱ βάρδαχοι... Πράμα ποὺ μὲλὶς τὸ ἀκουα χλώμαινα, κί ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, πὼς ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, τὸ καλὸ

τερο ἀπ' ἔλα ἦταν νὰ τὴ βλέπω ἀπὸ μακρὸν...

Ἀλλὰ σὲ λίγον καιρὸ οὔτε ἀπὸ μακρὸν μποροῦσα νὰ τὴ βλέπω. Ὁ Μίμης εἶχε φτενάζει ἕναν ὄρατο χαρτακέτο, μιά πελώρια «σαῖτα», μὲ μιά μακρὸν φουντωτὴ οὐρά, ποὺ μου ἔλεγε νὰ τὴν κρατῶ γιὰ νὰ μὴ σέρνεταί χάμω. Γιὰ νὰ τὴν ἀμολήσω ὅμως, ὅπως ἔλεγε, ἔπρεπε ν' ἀνεβῶμε στὸ «βουνό». Ἀνεβήκαμε λοιπὸν. Αὐτὸς πῆγαινε μπροστὰ, ἐγὼ ἀπὸ πίσω του. Ἄξαφνα σταμάτησε:

— Ἐλα δὴ, μου φωνάζει.
Τρέχω κοντὰ, καὶ μου λέει:
— Ἄσε τὴν οὐρὰ καὶ κράτα τὴ σαῖτα. Καὶ μὴν κουνήθης.

Κί ἔτσι ἔγινε. Κράτησα ἐγὼ τὴ σαῖτα, κί αὐτὸς, ἐνῶ ξετόλιγε τὴν καλοῦμπα του καὶ μὲ κοίταζε, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὰ πεζούλια μὲ βήματα ποὺ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω του. Ἐτοὶ δὲν ἔβλεπε ποὺ τραβᾷ. Ἐγὼ πάλι δὲν ἔκοιτάζα ποὺ τραβᾷ, ἀλλὰ καμάρωνα τὴ σαῖτα. Κί ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ γίνῃ κατὰ μοῖρατο. Ὁ Μίμης, ποὺ ἀνέβαινε στὰ τυφλά, ἔφτασε ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ γκρεμοῦ. Καί, χωρὶς νὰ ὀπισθεύεται πὼς πίσω του ἀνοίγεταί τὸ ρέμμα, κάνει πίσω τὸ ἀριστερὸ του πόδι νὰ πατήσῃ γιὰ ν' ἀνεβῆ ἀκόμα πιὸ ψηλά: Τὸ πόδι του ὅμως μένει μετέωρο, χάνει τὴν ἰσορροπία, ταλαντεύεται καὶ...

— Τιτίτι...
Βγάξω μιά φωνὴ ἐγὼ, καὶ κάνω νὰ μπῆξω τὰ κλάμματα. Ἡ σαῖτα εἶχε ξεφύγει μὲ ὀρμητὴ ἀπ' τὰ χέρια μου, ἔπεσε σὲ κάτι κοτράνια καὶ καταξοχίστηκε. Σηκώνω τὰ μάτια νὰ δῶ τὸ Μίμη, καὶ Μίμη δὲ βλέπω: κάμψω ὥρα ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ. Ὑστερα κατάλαβα.

— Μίμη! Μίμη! Ἀχ, καλέ μου Μίμη! Ἐπεσε; Κί τρέχω ὡς τὰ πεζούλια νὰ δῶ ποῦ ἔπεσε. Βλέπω τότε τὸ Μίμη ξερὸ κάτω, τὸν πῆρα γιὰ σκοτωμένο καὶ κατεβαίνω τρεχάτος — πῆγα νὰ κουτρουβαλήσω κιόλα, — τὸ βουνό, κλαίγοντας:

— Τιτίτι...
Ἡ γειτονιά ἀναστατώθηκε. Ὁ φούρναρης, ὁ παραγιὸς τοῦ μπακαλῆ, ἡ κυρὰ-Χρυσούλα, ἡ ἐγγονὴ της ἡ Δέσποινα, ἔρχονται ὅλοι γύρω μου, μὲ χτυποῦν στὸν ὦμο, σκύδουν καὶ μὲ ρωτοῦν:

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς ἔτσι, παιδί μου;
— Τιτίτι...
— Λέγε...
— Ὁ... ὁ Μί... ὁ Μίμης...
ἔ... ἔπεσε... ἀπὸ... ἀπὸ τὸ βουνό... καὶ... καὶ...

— Καί...
— Καί... καί... Τιτίτι... καὶ σκοτώθηκε!
— Καὶ σκοτωθῆθηκε; Χριστὲ καὶ Παναγιά!

Συναγεμρὸς. Ἡ μαμά ἀκουσε τὴ φασαρία καὶ βγαίνει στὸ παράθυρο. Τῆς λένε πὼς ὁ Μίμης ἔπεσε ἀπὸ τὸ βουνό, ξεφωνίζει, καὶ τὴ βλέπουν νὰ κινεῖται καὶ νὰ σαλεύῃ τὰ χέρια της ψηλά. Ντοῦπ! ἀκούγεται σὲ λίγο ἕνας κρότος. Ἡ μαμά εἶχε λιποθυμήσει.

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ φούρναρης μὲ τὸν παραγιὸ τοῦ μπακαλῆ στὰ πεζούλια. Κρατοῦσαν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ὄμους κί ὁ ἄλλος ἀπ' τὰ πόδια τὸ Μίμη, καὶ κατέβαιναν τὸ «βουνό» μὲ προσοχὴ. Τὸν πῆγαν στὸ φαρμακεῖο. Ἐκεῖ τὸν συνεφέρανε. Ἐὐτυχῶς εἶχε πέσει στὰ μαλακά, πᾶνω σὲ χορτάρι. Καὶ δὲν ἔπαθε τίποτα σοβαρὰ. Μόνον ἔπρεπε ὡς τὸ βράδυ νὰ μὴ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Κί ὁ μπαμπάς ποὺ ἔμαθε αὐτὰ τὰ πράγματα σὰ γύρισε ἀπ' τὸ γραφεῖο του, εἶπε, παραγμῆνος:

— Εἶδατε τί πῆγε νὰ πάθῃ ὁ Μίμης; Λοιπὸν, σὰς τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρετε: στὸ «βουνό» δὲ θὰ ξαναπατήσῃ κανένας σας, ποτέ! Ἀλλοῖμονο ἀν μάρθω πὼς ἐπήγες καὶ πᾶνω δὲν ξέρω ποῖός! Τὸ μπαστοῦνι μου τὸ βλέπετε; Ἐ!

Λίγες μέρες ἔπειτα, ἔπαιζα στὸ πεζοδρομὶ μαρ βόλους μ' ἕνα γειτονικόπουλο, λίγο μεγαλύτερό μου. Κί ἤμουνα τυχερός, γιὰτὶ τοῦ κέρδινα ὅλους του τοὺς βόλους. Ἀμα ἐκεῖνος ἔμεινε χωρὶς βόλους, μοῦ λέει:

— Τώρα τί θὰ παίξουμε; Πᾶμε στὸ «βουνό», νὰ δοῦμε καὶ τὴ λίμνη;
— Στὸ «βουνό»; Μὰ ὁ μπαμπάς μου δὲ μ' ἀφίνει!
— Κουτὸς ποὺ εἶσαι! Ὁ μπαμπάς σου εἶναι σπῆτι σὰς τώρα;
— Ὄχι, στὴ δουλειά του.
— Λοιπὸν, πὼς θὰ σὲ δῆ; Ἐλα, πᾶμε!

— Κί οἱ... κί οἱ βάρδαχοι;
Ἐκανα νὰ τὸν ρωτήσω «δὲ θὰ μὲ φᾶνε;» Μὰ κατάλαβα πὼς θὰ μὲ κερδίσει, θὰ μ' ἔλεγε «φοβητοῦσαρῆ», καὶ ἔστριψα ἄλλοῦ:

— Δὲ θὰ μὰς δαγκώσουν;
— Κουτέ! Δαγκώνουν τὰ παιδιὰ οἱ βάρδαχοι; σάμπως θὰ τοὺς κάνουμε κακὸ; Ὁ θὰ τοὺς βλέπουμε μόνον! Ἐπειστῆκα καὶ τὸν ἀκολούθησα. Γιὰ νὰ κατεβῶ ὡς τὴ λίμνη ὅμως, τσοῦλησα στὸ βράχο κί ἔτσι ἐγδαρα κάμποσο τὰ χέρια μου καὶ τὰ γόνατα, ποὺ ὕστερα μ' ἔτσουσαν. Ἄς εἶναι. Γιὰ νὰ βρεθῆ κανεὶς κοντὰ στὴ λίμνη, δὲν πειράζε νὰ τὸν ἀγκυλώσουν

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

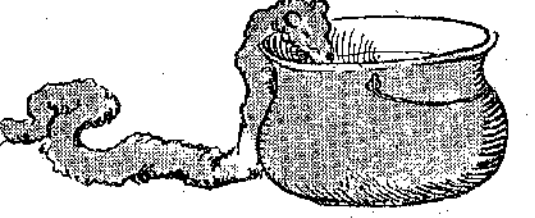
Θ.

Καθὼς ἔτρεξε γιὰ νὰ μὲ φτάσῃ— ἀλλὰ ποῦ!— ἡ ὀχιά-γούνα σκόνταψε σὰ στραβὴ σ' ἕνα μεγάλο τέντζερη, μὲ νερό, ποὺ μιά χωριάτισσα, ἡ κυρὰ-Μόρφω, τὸν εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἀπόξω ἀπ' τὴν αὐλὴ της.

«Τ' εἶν' αὐτό; θὰ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ἡ ὀχιά-γούνα. Ἄ, νερό!.. Πῶς διψῶ!.. Ἄς πιῶ λιγάκι...»

Ἀπὸ τὴ δίψα της λοιπὸν, ἔξεχασε τὴν κακία της, μ' ἄφησε νὰ τῆς φύγῃ κί ἔχασε τὴ μούρη της στὸν τέντζερη γιὰ νὰ πιῇ. Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ νερὸ ἦταν χαμηλὰ καί, γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ, ἡ ὀχιά μπῆκε μέσα ὅλη. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, γύρισε ἡ κυρὰ-Μόρφω καί, χωρὶς νὰ κοιτάξῃ μέσα στὸν τέντζερη, τὸν βούλωσε μὲ τὸ καπάκι του ποὺ ἦταν ἐκεῖ— χάμω καὶ τὸν πῆρε μέσα.

Ἀνύποπτη πὼς εἶχε κουβαλήσει στὸ σπίτι της μιὰν ὀχιά, ἔβαλε ἀμέσως τὸν τέντζερη στὴ φωτιά, γιὰ νὰ βράσῃ τὸ νερὸ καὶ νὰ κἀνη τὴ χορτόσουπά της. Ἐπειτα βγήκε ἀπ' τὴν κουζίνα, γιὰ νὰ κἀνη ἄλλες δουλειές.

Σὲ λίγο, νὰ κί ὁ ἀντρας της, ὁ κύρ-Λάμπρος, ποὺ γύριζε σιγά-σιγά στὸ σπίτι, διαβάζοντας μιὰν ἐφημερίδα.

Μπήκε πρῶτα στὴν κουζίνα, νὰ λῶ τί τοῦ μαγειρεύε ἡ γυναίκα του, γιὰτὶ ὁ ἀνθρωπος πεινούσε.

Ἐκεῖ ἦταν κί ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ κί ὁ σκύλος.

Πλησιάζει τὸν τέντζερη ὁ κύρ-Λάμπρος, τὸν ξεβουλώνει καί... βγάξει τίς φωνές.

Ἐνα μαλλιαρὸ φίδι, φοβερὸ καὶ τρομερὸ, πετάχτηκε ἀπὸ κεῖ— μέσα σφυρίζοντας.

Ἦταν ἡ γούνα-ὀχιά, ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸ ξεβούλωμα τοῦ τέντζερη, γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ νερὸ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παραξοσταίνεται... Ἀνὸν μπορῆτε νὰ φανταστῆτε τί ἔγινε τότε μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν κουζίνα καὶ σ' ὅλο τὸ σπίτι!

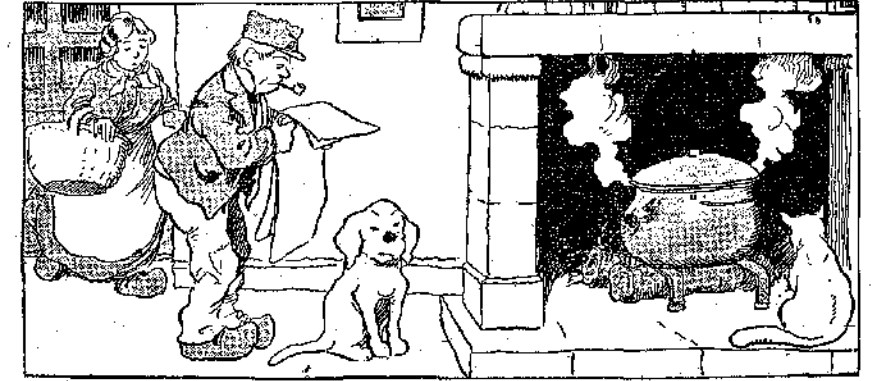
Ὁ κύρ-Λάμπρος, ἡ γάτα, ὁ σκύλος, ἔβγαλαν στὰ πόδια σὰν τρελοὶ, φωνάζοντας, νιαουρίζοντας, γαυγίζοντας. Κί ὅταν ἔτρεξε κί ἡ κυρὰ-Μόρφω, φοβισμένη καὶ ρῶτησε:

— Καλέ, τί ἔγινε; τί στάθηκε;
Ὁ ἀντρας της ἔβαλε τῆς φωνάζει:

— Ἐνα θεοῖ, ἕνα τέρας, ἕνα μαλλιαρὸ φίδι, ἦταν μέσα στὸν τέντζερη ποὺ βραζε!.. Μόλις τὸν ἀνοῖξα, πετάχτηκε!.. Ὁργὴ Θεοῦ!.. Φύγετε, κρυφτήτε!.. Θὰ μὰς φάη!..

Ἡ κυρὰ-Μόρφω ὅμως ἦταν γενναία γυναίκα. Κί εἶπε μὲ τὸ νοῦ της: «Τί θὰ πῆ φίδι μαλλιαρὸ; Ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου. Ὁ ἀντρας μου θάκανε λάθος...»

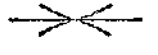
Κί ἀντὶ νὰ φύγῃ κί αὐτὴ, νὰ κρυφτεῖ, μπῆκε στὴν κουζίνα. Λοιπὸν

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Πρῶτη φορὰ σὲ ξένα μέρη τὸν φέρνει τῆς ζωῆς τ' ἀγέρι. Νὰ κῆ δακάχρονο παιδάκι τῆς Πολιτείας τὸ φαρμάκι. Μέσα στὴν κάμαρα τὴν ἀδεία, πὼς σὰς ζητᾷ τῆς μάννας χάδια!.. Πᾶνω στὸ κρὸν τὸ προσκεφάλι πὼς τρέμει τὸ μικρὸ κεφάλι!.. Σκιές, φαντάσματα ἔχει στέλνει τὸ φῶς ποὺ καίει ἀπ' τὸ καντήλι, Κί ὅλο πετιέται ἀπὸ τὸν πόνο Κί ἀπὸ τὸν τρόμο ποῦναί μόνον. Σὲ μιὰ λεπτὴ πνοή τ' ἀνέμου, Στέλλε του ἕνα ἄγγελό σου, Θεέ μου, Ν' ἀνοῖξῃ τὰ λευκὰ φτερά του, Ἀπάνω ἀπὸ τὰ βλέφαρά του. Κί ὡς τὴν αὐγόβλα ἐκεῖ νὰ μείνῃ Σταλλάζοντας του τὴ Γαλιῆν, Δείχνοντας, φωτεινὴν ἀχτίδα, Μέσ' στὰ ὄνειρά του τὴν Πατρίδα...

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΚΑ

δεν είδε τίποτα! Γιατί στο μεταξύ, η όχια είχε βγει απ' τον τέντζερ, είχε βγει κι' απ' τη γούνα και... τ'όχε σάσει.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΝΤΕΜΗΣ

Ο μικρούλης ο Ντέμης γεννήθηκε μέσα στο βροχερό κι' ομίχλωμένο Λονδίνο. Σάν όλους τους ανθρώπους, χαίρεται τη ζωή μ' ένα λυγμό. Και δεν είδε ούτε το ετυχιμένο χαμόγελο της μαμμιάς, ούτε το καμάρι και τη συγκίνηση του πατέρα, ούτε την τρελλή λαχτάρα της θείας. Μεγάλωσε σάν το λουλούδι, ξένοιαστος κι' ετυχιμένος σ'έν ανήλιο τόπο. Κι' αγαπούσε πολλά πρόσωπα: Τη μαμμιά, το μπαμπά και τη θεία, που τον ελάτρευαν: τον παππού και τη γιαγιά, που ζούσαν σ'τη μακρινή πατρίδα τους, τις θείες, τους θείους και τα ξαδέλφια, που δεν γνώριζε. Τά παιχνίδια και τ'α λουλούδια, μ'α πιότερο ακόμα τον ακριβοθώρητο «μίστερ Σάν». Μ'α δ' κ'ερ-«Ηλιος, σ' αυτό το μέρος ήταν σπάνιος και τ'ο καλοκαίρι ακόμα. Κι' όταν ο μικρούλης έβλεπε τις χλωμές άχτιδες να φωτίζουν θαμπά τη γη, τραβούσε τη μαμμιά και τη θεία από τ'ό φρεμα. —Μαμμιά, Σείτσα. «Ο «μίστερ Σάν». Κι' ως πού να κατεθούν, δ' μίστερ Σάν είχε κρυφτεί πίσω από σύννεφα πυκνά. Κι' ο μικρός κατσούφιαζε. «Η θεία τον έπερε σ'την άγκαλιά της και τ'ο μιλούσε άπαλά και γλυκά γιά τ' όρατο νησί της, τ'ο φωτεινό. Τ'ο μιλούσε γιά τ'ο λουλουδόσπαρτο τόπο της, γιά τ'ους όρατους καρπούς του, τ'ο μυρωμένο μαστίχι του. Και πιότερο γιά τ'ο πατρικό τους... — Ο' δ'ης, Ντέμη, τ'ο σπ'ίτι τ'ο μεγάλο κι' όρατο πού κ'ε γεννήθηκε δ' μπαμπάς σου. Και τ'ο δικό μας, πού να σ'έν ίδιο όδρομο, τ'όν πεντακάθαρο, πού μυρώνουν και σκεπάζουν με

την προστατευτική σκιά τους, οι άκακίες. Στ'ο πάνω πάτωμα, είναι τ'ο δωμάτια τ'όν μεγάλων. Έκει κοιμόταν κι' η μαμμιά σου. Μ'α μεις, θ'α κοιμόμαστε κάτω, στ'ο δικό μου δωμάτιο. Και πρωτ-πρωτ, θ'α πεταγόμαστε στ'όν κήπο. «Ο ήλιος θ'άχη βγή και θ'α χαϊδέυη άπαλά τ'α λουλούδια. Λουλούδια, π'λήθος τριαντάφυλλα λευκά και ρόδινα, πορφυρά και κίτρινα. Γαρύφαλλα και ποικιλόχρωμες βίβλες, βελουδένια και πανσέδες, κίτρινοι όγκινθοι και ζουμπούλια άμέτρητα, μενεξέδες δειλοί και μυρωμένοι κρίνοι, περήφανες βίβλες και λαμπερά χρυσάνθεμα, κι' άλλα πολλά... Κι' είναι ήλιος π'όλυς, θερμός, ζωογόνος ακόμα και τ'ο χειμώνα. Κι' είναι η ψυχή μας ζεστή σάν κι' εκείνον και πλημμυρισμένη από συμπόνοια κι' αγάπη... «Η θεία λέει. Έχει ξεχάσει τ'ο μολυβένιο ούρανό τ'ο Λονδίνου. Μπροστά της βρίσκεται τ'ο θεοό δραμα τ'ο αγαπημένου τόπου, κι' η αγάπη της γιά κείνον, η άκοίμητη, την κάνει να βρίσκει λόγια καινούργια. Κι' ο μικρούλης δεν καταλαβαίνει. Μ'α τ' άρέση ν' άκούη τ'η θερμή φωνή να μурμουρίζη γλυκά σ'τ' αυτάκια του. Ένα πράγμα μόνο θυμάται: Πώς υπάρχει κάπου ήλιος π'όλυς. Και ρωτά, όταν η θεία σιωπάζει. — Άλήθεια μαμμιά; «Ο μίστερ Σάν ζ'ε φεύγει από τ'ο σπ'ίτι της γιά γιάς; Νά πάμε να κασίωμε κ'ε; Κι' η μαμμιά φιλά τ' αγοράκι της. Νά, έχει επιθυμήσει τ'όν τόπο της. Μ'α γιά κείνην, ήλιος και ζωή και χαρά είναι τ' αγαπημένα ματάκια τ'ο Ντέμη. Αδ'ά της σ'ούναν τ'η λαχτάρα της πατρίδας.

Μ'α τώρα, έδω και λίγον καιρό, άνάγγειλαν στ'ο Ντέμη μ'α είδηση άναπάντεχη. «Ο γιατρός θ'α τ'ο χαρίσει μ'α άδελφούλα, γιά να παίξουν μαζί. — Άλήθεια μαμμιά; Σ'α πετάξω π'α τ'α παιχνίδια; — Όχι, Ντέμη μου. Θ'α τ'άχης να παίξετε με τ'η «μπέμπη σίσταρ». — Όχι! Σ'α της τ'ά ζ'όσω. Μ'α μόνο τ'α παλιά. Και σάν νοικοκύρης άρχισε να συμμαζεύη όλα τ'α παλιά κι' όλα τ' άχρηστα. Είχε ξεχάσει μ'α μέρα στ'όν κήπο τ'ο βελουδένιο τ'ο σκυλάκι. Κι' εκείνο χάλασε. «Ο Ντέμης δεν τ'ο πέταξε σάν άλλωτε. Τ'ο πήγε και τ'ο κλεισε στ'ο άρμάρι. — Είναι γιά τ'η μπέμπη σίσταρ, δήλωσε σοφάρα. Σ'ε λίγο κλειστήκε στ'ο ίδιο έρμάρι δ' σιδηροδρομάκος, πού τ'ο χάλασε δ' ένας τροχός, και τ'ο αυτοκινητάκι πού ξεθώριασε, κι' ο καρκαλιόζης πού στραβολαίμιασε, κι' όλα τ' άχρηστα και τ'α παλιά. Σ'ε λίγο ακούθησαν κι' οι κάλτσες πού τ'όρησαν και τ'α κοστούμια πού μ'α κραινάν. — Μ'α η άδελφούλα θ'α φορή φορεματάκια με κορδέλλες και νταντέλες, είπε η θεία. — Όσι! Θ'α φορή και τ'α δικά μου. Άφου τ' χαρίζω εγώ; Έφθασε τ'ο μεγάλο γεγονός. Μ'α στ'ο Ντέμη έφερε ένα σωρό άπογοητεύσεις. Πρωτα-πρωτα, δ'ντόκτορ Σέρμαν, τ'ους έφερε έναν άδελφούλη, ένα μπέμπη-μπράδαρ, άσχημο και γελοίο. Τ'όν είδε δ'Ντέμης, σάν γλάστρησε κρυφά σ'την κάμαρα της μαμμιάς. «Όταν αυτός πήγε κοντά να τ'όν χαϊδέψη, στ'ο άλλόκοτο, κόκκινο πρόσωπο, έμπηξε μ'α στριγγιά φωνή. Άκουσε η νέρσα, π'ηρε τ'όν παρσακίτο από τ'ο χέρι και τ'όν έβγαλε από τ'ο δωμάτιο. Πριν βγει πρόφθασε κι' είδε τ'η μαμμιά πού καθόταν χλωμή κι' ακίνητη στ'ο κρεβάτι. Σίγουρα ήταν άρρωστη. Και γιά δ'λ' αυτά, έφταιγε ο γιατρός, πού αντί να τ'ους φέρη τ'ην ώραία άδελφούλα πού περιμεναν, τ'ους κουβάλησε αυτό τ'ο στρίγγιλο παιδί, πού έκαμε τ'η μαμμιά ν' άρρωστήση. «Α! τί θλιβερό είχε γίνει τώρα η ζωή του! «Ο μπαμπάς έλειπε, κι' η μαμμιά ήταν ακόμα στ'ο κρεβάτι, η θεία ήταν π'όλυ άπασχολημένη κι' η νέρσα κακιά και γκρινιάρη. «Όλο τ'όν μάλωνε και δ'εν τ'όν άφινε καθόλου να μιλάη Έλληνικά. Τ'όν μάλωνε έπίσης γιά τ'η έπέμενε να λέη η μπέμπη-σίσταρ, άφου ηξερε πώς ήταν άγόρι τ'ο νεογέννητο. Μόνο σάν πέρασαν οι μέρες κι' η

μαμμιά σηκώθηκε, ο Ντέμης ένοιωσε άνακούφιση. Γιατί σ'ε λίγο έφυγε κι' η άσχημη νέρσα, κι' έμεινε η θεία σ'την καλή κι' αγαπημένη. Τ'όν έπερε τώρα κάθε βράδυ να κοιμάται μαζί της. Δεν ηξερε πώς να εκφράσει τ'ην ευχαριστήσή του. — Είσαι η δεύτερη μαμμιά, έλεγε και ξανάλεγε. Κι' ο άδελφούλης— άχ! τ'ο πήρε άπόφαση—δ'εν ήταν π'α τ'ο άσχημάποιο πλασματάκι πού είχε δει. Μεγάλωνε δ'όρνα, και γινόταν χαριτωμένο αγοράκι: τί διασκεδαστικό πού τ'όν έβρισκε ο Ντέμης. Τίποτα δεν καταλάβαινε. — Η μαμμιά σ'ε σηκώνει; μπέμπη, ρωτούσε. «Ο μικρός τ'όν κοίταζε έκστατικός. Κι' άπλωνε τ'α χεράκια του μπροστά πιάνοντας τ'ο κενό. — Φώναζε: Σείτσα, σάν έμένα, ξανάλεγε. Κι' ο μικρούλης π'άλι τ'όν κοίταζε άμήχανα. Και σ'ε λίγο άρχισε να μурмуρίζη άναρθρους φθόγγους. — Δεν καταλαβαίνει τίποτα. Πάμε σείτσα, έλεγε ο Ντέμης κι' άπομακρυνόταν μ' άξιοπρέπεια. Μ'α μ'α μέρα, γυρνώντας από τ'ο πάρκο, όπου είχε κ'εμει τ'όν καθημερινό του περίπατο, είδε τ'ο μπέμπη στ'όν κήπο, θρονιασμένο σ'τ' άμαξάκι του. Θύμωσε. — Γιατί τ'ο πήρε; Έγώ τ'ο έζωσα τ'οσα παιχνίδια. Γιατί πήρε τ' άμαξάκι; Δεν τ'ο έζωσα αυτό! Κι' άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα. Μ'α η θεία τ'όν πήρε σ'την άγκαλιά της κι' άρχισε να τ'ο μιλά σ'τοργικά. Κι' όταν αυτός έπαψε τ'α κλάμματα, τ'όν ανέδρασε στ'ο σαλόνι και τ'όν κάθισε στ'όν καναπέ σάν να ήταν μεγάλος. — Άκουσε, Ντέμη μου. Δεν τ'όν αγαπάς τ'όν άδελφούλη; — Νά. Μ'α... — Γιατί σου πήρε τ' άμαξάκι; Γι' αυτό θυμώσες; — Άφου τ'ο έζωσα τ'οσα πράγματα; — Τ'ο έδωσες όλα τ'α παλιά σου πού δεν ήθελες ι'α. Κι' αυτός αν ηξερε να μιλά σάν εσένα, πού είσαι μεγάλος, δ'ε θ'α ήθελε αυτό τ'α χαλασμένα παιχνίδια. Τ' άμαξάκι μόνο τ'ο χρειάζεται, γιά τ'ι αγαπά κι' εκείνος τ'όν ήλιο σάν τ'όν Ντέμη, και δ'εν είναι μεγάλος και δυνατός σάν τ'όν Ντέμη να τρέξη στ'ο πάρκο. Δεν τ'όν λυπάσαι τ'ο μικρό άδελφούλη, Ντέμη; Δ'ες τ'οσα πράγματα τ'ο λείπουν. Δόνια δ'εν έχει, να τρέξη δ'ε μπορεί, ούτε να μιλήση. «Ο Ντέμης χαμογέλα και δείχνει

τ'α κατάλευκα δοντάκια του. Κατεβαίνει από τ'όν καναπέ και τρέχει στ'ο σαλόνι δοκιμάζοντας τ'α δυνατά του πόδια. Και φιθουρίζει ένα τραγουδάκι σ'του έλληνικές κι' άγγλικές λέξεις μπερδεύοντας άνάκατα. Νοιώθει τ'ην ύπεροχή του. Και ξεφηνικά, οίκτος πλημμυρίζει τ'η μικρή άσχημάποτη ψυχούλα του γιά τ'ο μικρό άδελφούλη, πού τ'ο λείπουν τ'οσα πράγματα. Κατεβαίνει στ'όν κήπο και βρίσκει τ'όν άδελφούλη σ'τ' άμαξάκι και τ'η μαμμιά λυπημένη ακόμα από τ'ην προηγούμενη σκηνή. — Μπέμπη-μπράδαρ, λέει, σου χαρίζω τ' άμαξάκι. Κι' δ'ε, τί άλλο δικό μου σ'είεις. Και θ'α σ' αγαπώ π'όλυ, γιά τ'ι πάντα θ'α είσαι μικρός κι' εγώ π'ο μεγάλος. «Η μαμμιά χαμογέλα ετυχισμένη. Σφιγγει σ'την άγκαλιά της τ'ο μεγάλο τ'ης αγοράκι, σ'ούθει, φιλά και τ'ο μικρό. Νοιώθει τ'ση χαρά, γιά τ'ι αισθάεται π'ός τ'α παιδάκια της θ'άναι αγαπημένα πάντα. Κι' η ε'τ'ο χ'α της, θ'άνη άσάλευτη. ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ-ΣΑΦΕΡΣ ΠΟΥΛΟΥ

ΑΝ ΔΕΝ ΕΤΡΩΓΕ Η ΕΥΑ ΤΟ ΜΗΛΟ... ΔΙΗΓΗΜΑ

— Λοιπόν, μαμμιά; — Λοιπόν, Λουλούκα μου, ο Θεούλης τότε θυμωσε πάρα π'όλυ, και φώναζε τ'όν άγγελό του. — «Νά τ'ους διώξης γρήγορα απ' τ'όν Παράδεισο, τ'ους κ'ακούς ανθρώπους πού δ'εν άκουσαν τ'η διάτα μου!» και... — Και τ'ους έδιωξαν, μαμμιά, ε, τ'ους έδιωξαν; — Τ'ους έδιωξαν, βέβαια, και τ'ους έρριξαν σ'τη γη, κι' από τότε ποτέ π'α δ'ε γύρισαν στ'όν έμορφο Παράδεισο με τ'α λογι-λογιής λουλούδια, ζώα και πουλιά... — Μαμμιά, κι' αν έτρωγε η Ευα τ'ο μήλο και δ'εν έδινε και στ'όν «Αδάμ, θ'α μένανε ακόμα στ'όν Παράδεισο; — Βέβαια, θ'α μένανε στ'όν Παράδεισο. Κι' όλοι έμεις οι άλλοι άνθρωποι θ'α καθόμαστε σ' αυτόν τ'όν έμορφο κήπο... — Άς στ'ο καλό, μαμμιά, φούρκα πού τ'ην έχω εγώ αυτή τ'η παλιο-Ευα! Γιά τ'ο χατήρι της να χάσουμε τ'όν Παράδεισο, ε;... Μ'α δ'εν τ'ο χωνεύω, νά!... «Η μαμμιά χαμογέλασε αγαθά και κοίταξε με γλυκά τ'ο κοριτσάκι της. «Η Λουλούκα τώρα δ'ε μιλούσε. Είχε σκαρφαλώσει στ'ο π'ράθυρο, και με τεντωμένα διάπλατα τ'α μάτια κοιτούσε τ'όν κήπο τους. «Η μαμμιά έπλεκε. «Η Λουλούκα

κεντούσε... Ξαφνικά η μικρούλα στράφηκε δ'ολόκληρη με μ'α άστρα-π'η έξοπνιάδας στ'α παιχνιδιάρικα γαλάζια μάτια της. — Μαμμιά, σάν τ'η μηλίτσα πού να κ'ε στ'η γωνιά, ήταν κι' η μηλιά τ'ο Παράδεισου, ε, μαμμιά;... «Ε; τέτοια, ίδια κι' άπαράλλαχτη;... — Βέβαια, τέτοια, μόνο πούταν π'ο φουντωτή, π'ο πράσινη, τ'ο π'όλυ π'ο π'ο μεγάλη. — Και τ'ο μήλο τί λογιά ήταν, μαμμιά, τ'ης Καλλιφορίας; «Η μαμμιά ξεκαρδίστηκε στ'α γέλια. Μ'α η Λουλούκα έγινε έξω φρενών. Δεν επιτρέπει σ'ε κανένα η μικρούλα να γελά μαζί της, τώρα πού έχει γίνει π'α π'έντε χρονιά δεσποινίς. — Γιατί γελάς, μαμμιά; σ'ε ρωτώ αν ήταν απ' αυτά τ'α μεγάλα κόκκινα μήλα πού παίρνει ο μπαμπάς απ' τ'η Λαϊκή Άγορά, η ήταν σάν τ'α μήλα πού κ'άνη η μηλίτσα μας, τ'α μικρούλια και κίτρινοτάκια. «Ε; Είναι τίποτα άστείο αυτό και σ'ε πιάνουν τ'α γέλια; «Α, δ'ε μπορώ, θ'α θυμώσω, νά! Και φάπ!... χτυπάει τ'ο ποδαράκι της η Λουλούκα στ'ο πάτωμα φουρ-κισμένη. — «Α, Λουλούκα, νομίζω π'ός ο Θεούλης σήμερα θ'α σ'ε γράψη στ'ο μαύρο τ'ο βιβλίο. Σ' αυτή τ'ην άπειλή της μαμμιάς η Λουλούκα ησυχάζει. «Α, όλα κι' όλα, γιά ούδένα λόγο δ'ε θέλει να τ'η γράψη ο Θεούλης στ'ο μαύρο τ'ο βιβλίο. Έπ'ει πολύ καλά π'ός αυτό δ'εν είναι καθόλου ευχάριστο π'άμμα. Τ'ης τ'όχει π'ε η μαμμιά καθαρά. «Ο Θεούλης έχει δυο π'όλυ-π'όλυ μεγάλα και χοντρά βιβλία, τ'οσά... Τ'όνα μαύρο, (καρμπογιά, π'όσα!) τ'άλλο κατακόκκινο... (παπαροναί) Στ'ο μαύρο βιβλίο γράφει όλες τις άταξίες και τις κακές πράξεις. — Τί θ'α π'η «κακές πράξεις», μαμμιά; είχε ρωτήσει η Λουλούκα. — Κακή πράξη θ'α π'η... νά! όταν τραβήξης τ'ο αυτί της ψίφιας, αυτό είναι μ'α κακή πράξη. Γράφει λοιπόν ο Θεούλης τις άταξίες στ'ο μαύρο τ'ο βιβλίο. Και στ'ο κόκκινο γράφει γιά όλα τ'α καλά π'άμματα πού κάνουν τ'α παιδάκια, γιά τις φρονιμάδες τ'ους και λοιπά. «Άλήθεια, π'οχθές η Λουλούκα είχε μ'α δραχμή κι' ήθελε να πάρη μ'α κουλούρα, μ'α είδε απ' τ'ο μπαλκόνι ένα ζητιάνο τυφλό και τ'ο τ'ην έδωσε. Μπορούσε ο Θεούλης να μ'η γράψη αυτή τ'ην «καλή πράξη» της Λουλούκας στ'ο κόκκινο βιβλίο του; Κοντεύουν μεσάνυχτα. «Όλοι στ'ο

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Σας παρακαλώ, κύριε κόμη, απλλάξτε με απ' αυτό το δίλημμα που με βασανίζει: θα σας χρωστούσα βαθεία ευγνωμοσύνη. Δεν μου φεύγει από το νου μου ότι έλεγε ελη την ώρα μόνος του πως δεν είναι ο πρίγκιπας, κι' έτσι...

— Σωπάτε, Μυλόρδε, αυτό είναι εσχάτη προδοσία. Δεν γνωρίζετε την διαταγή του βασιλιά; Σκεφθήτε ότι μόνο με το να κάθεται να σας ακούω, γίνονται κι' εγώ συνένοχος του εγκλήματός σας.

— Ο λόρδος Σάντ Τζών εχλώμιασε: — Έχετε δικιο, είπε, έσφαλα. Μή με προδώσετε. Δεχθήτε να μου κάνετε αυτή τη χάρη κι' εγώ δεν θα ξαναμιλήσω πιά γι' αυτό το ζήτημα ούτε θα το ξανασκεφθώ. Μή φανήτε αδοστηρός μαζί μου γιατί είμαι χαμένος.

— Ας είναι. Αν δε κάνετε πια τέτοιου είδους συζητήσεις μπροστά σε μένα ή σε άλλους, θα θεωρήσω αυτά τα λόγια σαν να μ'ην ειπώθησαν ποτέ. Μά έτσι κι' αλλιώς δεν υπάρχει λόγος να βασανίζετε το μυαλό σας με καμιά αμφισβόλια: είναι ο γυιός της αδελφής μου: και η φωνή του, και το πρόσωπό του, και η στάση του, μου είναι γνωστά από την στιγμή που γεννήθηκε: η τρέλλα συνειθίζει να φέρνει τέτοιες αλλοιώσεις σαν αυτές που παρατηρήσατε και ακόμη χειρότερες μάλιστα. Θυμηθήτε το γέρο βαρώνο Μάρλεϊ που μέσ' στην τρέλλα του εξέχασε ποιός ήτανε και επέμενε να υποστηρίξει πως ήταν ο γιός της Μαρίας Μαγδαληνής και πως το κεφάλι του ήταν καμωμένο από Ισπανικό γυαλί: γι' αυτό δεν άφινε κανέναν να τον άγγιζε, γιατί φοβόταν μήπως του το σπάσουν. Ήσυχάστε, αγαπητέ μυλόρδε, είναι ο πραγματικός πρίγκιπας— αυτό το ξέρω καλά— και σε λίγο θα γίνη ο βασιλιάς σας. Θα είναι καλύτερο για σας να έχετε αυτό το πράγμα υπ' όψει σας και καλύτερα να σκέπτεσθε αυτό... παρ' όσον που μου είπατε πριν.

— Ο λόρδος Σάντ Τζών εξακολούθησε να δικαιολογείται προσπαθώντας εσο καλύτερα μπορούσε να μιλώση την γκάφα του. Τόν διεβεβαίωσε ότι είχε τώρα απόλυτη πεποίθηση πως ο πρίγκιπας ήταν αληθινός και την πεποίθησή του αυτή δεν θα μπορούσε τίποτα να την κλονίση εις το μέλλον. Σε λίγο ο λόρδος Χέρτφορντ του επέτρεψε ν' αποσυρθώ, κι' έμεινε μόνος του στο δωμάτιο γιά να φυλάξω τόν κηδεμονευόμενό του. Καθώς κάθονταν μονάχος του, βυθίστηκε σε βαθείς σκέψεις. Όσο περισσότερο δειμωσ σκεπτόταν, τόσο πιο άξεδιάλυτο του φαινόταν το μυστήριο. Στο τέλος σηκώθηκε απ' την θέση του κι' άρχισε να κινή βόλτες στο δωμάτιο.

— Άνοησίες, είπε, πρέρπει να είναι ο πρίγκιπας. Θα πιστέψη ποτέ κανείς σε δόκκληρη την χώρα, ότι μπορεί να υπάρξη μια τέτοια καταπληκτική ομοιότης μεταξύ δύο παιδιών το όποια ούτε καν συγγενεύουν μεταξύ τους; Και αν ακόμη παραδεχθώ κανείς ότι αυτή η ομοιότης υπάρχει, θα μπορούσε ποτέ να παρυσιασθή μια τόσο παράδοξη συντυχία, ώστε τα δυο παιδιά ν' άλλαχθουν τό ένα μετά το άλλο; Όχι, αυτή η ιδέα είναι παράλογη, τελείως παράλογη.

Σκέφθηκε μια στιγμή κι' ύστερα εξακολούθησε: — Άν ήταν κανένας άπατεών κι' έλεγε πως είναι ο πρίγκιπας, αυτό το πράγμα το καταλαβαίνω γιατί είναι φυσικό. Μά υπήρξε ποτέ κανένας άπατεών στον κόσμο, που ο βασιλιάς, δόκκληρη ή Αδλή, καθέναν που τον βλέπει, να τον ονομάζει πρίγκιπα, κι' εκείνος να επιμένη ότι δεν είναι; Όχι! Μά τον Άγιο Σουεβίν, όχι! Είναι ο αληθινός πρίγκιπας, αλλά είναι τρελλός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' Τό βασιλικό τραπέζι.

— Ύστερα από μια ώρα ανάπαυση ο δούξ υποτάχθηκε άγόγγυστα στη μοίρα του, και άφησε να τόν ετοιμάσουν γιά το βασιλικό τραπέζι. Τόν έντυσαν έξ' ίσου πλούσια όπως και το πρωί, ελα όμως τα ρούχα που του φόρεσαν ήσαν καινούργια, από τόν κολλαριστό γιανιά ως τις κάλτσες.

— Ύστερα τόν ώδήγησαν με μεγάλη επίσημότητα σε μια εύρύχωρη, πλούσια σάλα, όπου βρισκόταν ένα μεγάλο τραπέζι και στο τραπέζι ένα μονάχα σερβίτσιο. — Ο δόκκληρο το σερβίτσιο ήταν καμωμένο από άτόφιο χρυσάφι και τόσο θαυμάσια σκαλισμένο ώστε η αξία του γινόταν ανεκτίμητη, γιατί ήταν έργο του Μπενθονοστα Τσελλίνι.

— Η αξία ήταν σχεδόν γεμάτη από αδικούς που φαίνονταν σαν να περιμέναν τόν πρίγκιπα. Ένας σεβά-

ειχαν δέσει γύρω απ' το λαιμό του, με έκπληξη και θαυμασμό, γιατί ήταν από λεπτότατο λινό κι' ύφασμένη με μεγάλη τέχνη, ύστερα είπε ταπεινά:

— Σας παρακαλώ πολύ βγάλτε μου το, γιατί φοβάμαι μήπως το λερώσω.

Χωρίς να φέρη καμιά αντίρρηση ούτε να δείξη καμιά δυσφορία, ο κόμης Μπέρκλεϊ έβουσε με μεγάλο σεβασμό την πετσέτα από το λαιμό του Τόμ.

— Ο Τόμ κοίταζε με περιέργεια τα ραπανάνια και τα μαρούλια που στόλιζαν το τραπέζι, και ρώτησε τί πράγμα είναι κι' αν μπορούσε να τα δο-

κιμάση, γιατί τα λαχανικά αυτά μόλις τότε είχαν άρχισι να καλλιεργούνται στη Άγγλία. — Ως την εποχή εκείνη τάφερναν από την Ουλανδία και φυσικά ήταν σπανιώτατα και πανάκριβα. Στην ερώτησή του απάντησαν με σεβασμό και τού έδωσαν βλες τις εξηγήσεις που χρειαζόνταν.

— Όταν τελείωσε το γεύμα και σήκωσαν από το τραπέζι τα φρούτα, ο Τόμ γέμισε τις τσέπες του με καρδιά. — Όμως, κανείς δε φάνηκε πως το πρόσεξε και πως παραξενεύτηκε γι' αυτό το πράγμα. Την άλλη μέρα σιγά σιγά ο Τόμ κατάλαβε πως έκανε κάτι που δεν έπρεπε, και δεν ήξερε πως να κρύψη την άμνηχανία

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Χτενίστημα μονάχος μου... Πώς σας φαίνομαι;

σπίτι κοιμούνται, ακόμα κι' η χοντρή Μαριώ, που πολλές φορές ξενοχτάει στην κουζίνα, σιγορίζοντας με φόβρια. — Όλοι. — Άκόμα κι' ο Φοίβος, ο άσπρος γάτος της Άγκυρας. — Όλοι. Κι' ο Λώτ, ο χοντρός σκύλος της Δουλούκας, δεμένος με μια χοντρή αλυσίδα, λαγοκοιμάται έξω απ' το σπιτάκι του. Είναι αλήθεια πως ο Λώτ, όταν άκούει κανένα θόρυβο, χωρίς ν' ανοίξη τα μάτια του, τεντώνει τις αυτάρες του και σιγοκουνάει την ουρά του, οχ να λέη:

— Προσοχή! Έδω είμαι, έγώ! Μή βλέπετε που κοιμάμαι... άκούω.

— Λοιπόν, όλοι, όλοι κοιμούνται στο σπίτι. — Όλοι, εκτός απ' τη Δουλούκα.

— Στη μικρή της ροζ καμαρούλα, με τούς τριανταφυλλένιους μπερντέδες, που τώρα στο φως του καντηλιού έχουν πάρει ένα ακαθόριστο, φευγάλο χρώμα. Ξαγρυπνάει η Δουλούκα με τα μάτια καλά τενωμένα, γιά να διώξη τη νύστα που της βραβαίνει τόσο πολύ τα βλέφαρα.

— Είναι προκμονή των Φώτων σήμερα. Κι' η χοντρή Μαριώ τη βεβαίωσε με όρκο (μά την άγια μέρα που ξημερώνει, σου λέω) πως τη νύχτα, τα μεσάνυχτα, θ' ανοίξουν οι ουρανοί, κι' ο Θεούλης, όσες προσευχές του ποδνε κείνη την ώρα, θα τις άκούση. Ξαγρυπνάει λοιπόν η Δουλούκα στο κρεβατάκι της, σφιγγοντας κάτω απ' τις κουδέρες ένα στρογγυλό πραγματάκι (νάσαι τότε άραγε; ποιός ξέρει...) Ξαγρυπνάει και προσέχει ν' άκούση το μεγάλο ρολόι της τραπέζιας να χτυπήση δώδεκα εντάν, ντάν!

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Θάλασσα μαθημένη να μιλάς στο νου και στην καρδιά με τόση άφύελα, προχθές, παραμονή Προτομαγιάς, τί μου έλεγες μέσ' τα πολλά σου γέλια:

— Τώρα που κεί η βαρυχειμωνιά και δε με δένει πιά η άνεμοζάλη, νάσαι και σύ μ' άνείρατα παλιά στο ίδιο, στο καλιό μου τ' άκρογιάλι!

Και σής καινούργιας Άνοιξης τό φως, τό γέλιο, τό τραγούδια, τό παιχνίδια, πετιέται πάλι ο πόθος σου ο κρυφός... Μά νάχη τάχα τα φτερά τό ίδια;

— Ίδια πάντα, μονάχα εγώ γελώ σής άνοιξης τόν ήλιο, τό φεγγάρι, οί τρικυμίες, τί γέρι τό θολό δεν άφισαν ποτέ σε μένα άχνάρι.

Σε μένα κάνω ο χρόνος που κιά τύφες και καμους δε φέρνει... — Θα μου έλεγες κι' άλλα πολλά, πολλά Μόν' έννοιωσες τό κλάμα να με πέρνει...

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΣ

του. Γιατί ήταν η πρώτη φορά που σερβιρίστηκε μονάχος του, από τότε που κάθησε στο τραπέζι, και δεν είχε πιά αμφιβολία ότι η χειρονομία του αυτή ήταν πολύ άπρεπη.

Σε λίγο όμως του συνέβη κάτι άλλο πολύ χειρότερο! Αρχισε να τον τρώει η μύτη του! Κι' όσο περισσότερο διαρκούσε αυτό το πράγμα, τόσο μεγαλύτερη γινόταν η έννοια του, τί έπρεπε να κάνει. Κοίταζε παρακλητικά τον ένα λόρδο μετά τον άλλον και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Κατατρομαγμένος, τον περιτριγύρισαν οι αδελφοί και τον παρακάλεσαν να τους πη τι τον έκανε να υποφέρει.

— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, αλλά με τρώει τόσο πολύ η μύτη μου! Ποιο είναι το έθιμο και το έπιθετομένο σ' αυτή την περίπτωση; Αλλά, σας παρακαλώ, δώστε μου γρήγορα απάντηση, γιατί σε λίγο δεν θα μπορώ πιά να το υποφέρω.

Κανένας δεν έβλεπε. Όλοι ήταν σε μεγάλη άμνηχανία και κοιτάζονταν άναμεταξύ τους άμλλητοι. Μια τέτοια περίπτωση δεν είχε ξαναπαρουσιασθεί ποτέ, και κανένας δεν είχε να προτείνει μια λύση για το δύσκολο αυτό πρόβλημα. Ο επί της έθιμοτυπίας αδελφός έτυχε να λείπει, και κανείς δεν τολμούσε να επέμβη σ' ένα ζήτημα που δεν άνηκε στη δικαιοδοσία του. Κληρονομικό άξιωμα για το ζώο της μύτης του πρίγκιπα της Ουαλλίας δυστυχώς δεν υπήρχε. Ένωμεταξύ τα δάκρυα του Τόμ άρχισαν να τρέχουν κι' η μύτη του ζητούσε επείγοντως ν' άνακουφισθεί. Και στο τέλος η φύση κατεπάτησε την έντικητα. Ο Τόμ έκτεσε σιωπηλά το Θεό να τον συγχωρήσει αν έκανε κάτι που δεν έπρεπε, κι' έβγαλε από μια μεγάλη έννοια τους αδελφούς της άκολουθίας του.

Όταν τελείωσε το φαγητό, ένας λόρδος έδωσε μπροστά στον Τόμ ένα μεγάλο χρυσό τάσι, γεμάτο μ' άνθόνερο, για να ξεπλύνει τα δάχτυλά του και το στόμα του, κι' ένας άλλος λόρδος στεκόταν από πίσω με την πετσέτα στα χέρια, έτοιμος να του τη δώσει να σφουγγισθεί. Ο Τόμ κοίταζε για μια στιγμή το τάσι σαν χαζός, μη ξέροντας τί να κάνει. Υστερα σήκωσε το τάσι και τ' έφερε στο στόμα του και κατάπιε μια γουλιά. Εδώδω όμως τ' έδωσε πίσω στο λόρδο, που στεκόταν πίσω, λέγοντας του:

— Όχι, ευχαριστώ, μολόρδε Μυρίζει ύραια, αλλά είναι άγαστο.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚΑΤΟ ΓΑΤΕΣ!

Άγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τίς ήμέρες διάβασα στο «Ελεύθερο Βήμα» έν άρθρο—μεταφρασμένο, έννοείται—του γνωστοτάτου γάλλου συγγραφέα Παύλου Μοράν, για τίς γάτες που είχε κι' αγάπησε στη ζωή του. Πόσος είναι νομίζετε; Ούτε δύο, ούτε δέκα Έκατο, παιδιά μου! Φαντασθήτε λοιπόν τί πείρα από γάτες άπόκτησε ο άνθρωπος αυτός, και πόσο ήταν σε θέση να μάς μιλήσει για τίς ιδιότητες, το χαρακτήρα, τα προτερήματα και τα έλατώματα του σπιτικού αυτού ζώου, που οι περισσότεροι το θεωρούν άσήμαντο και το περιφρονούν, και μόνο λίγοι το αγαπούν με την πεποίθηση πως τ' αξίζει. Φυσικά, ο Μοράν άνήκει στους λίγους. Αλλά δεν είναι μόνο τα ψυχολογικά, να ποίμε, της γάτας που τ' αξίζει τόσο καλά. Είναι και τί ιστορικά της. Και στο άρθρο του έχει περιεργάτα.

Έτσι μαθαίνουμε πως στην αρχαία Αίγυπτο η γάτα λατρευόταν ως θεά... της μουσικής—κι' ο Μοράν λοχυρίζεται πως, αλήθεια, στη μουσική είναι πολύ ευαίσθητη—πως μέσα στους ναούς έτρεφαν δλάκερες γατοεικογναίες, πως τί σκάλιζαν πάνω σε μετάλλια που τ' κρεμούσαν στα παιδιά για φυλαχτά, πως όταν καμιά ίερη γάτα πέθαινε, την πενθοσαν ξυρίζοντας... τα φρούδια τους, τη βασιλεύσαν, την έθαζαν σε χάλκινο φέρετρο και την έθαβαν σε ειδικό γατονεκροταφείο. Ένα τέτοιο άνακαλύφθηκε το 1890 κοντά στο Πενε Καάκ, μ' 100.000 μούμιες γατών, που τίς έστειλαν στο Λονδίνο! Άν κανένας σκότωνε γάτα, έστω και κατά λάθος, τον θανάτωναν με βασανιστήρια και τόσο φοβόνταν να πειράξουν οι Αίγύπτιοι γάτα, ώστε μια φορά ο Καμύθης, ο βασιλιάς των Περσών, για να τους νικήσει, σφίστηκε να όπλιση κάθε στρατιώτη του με μια γάτα. Οι Αίγύπτιοι τότε προτίμησαν να τ' βάλουν στα πόδια, παρά να χτυπήσουν τους στρατιώτες εκείνους, με κίνδυνο να σκοτώσουν και τίς γάτες που κρατούσαν!

Στον καιρό μας, οι Άγγλοι αγαπούν τη γάτα περισσότερο από τους άλλους λαούς, καθώς μαρτυρούν οι 74 Δέσμες γατών που υπάρχουν στο Λονδίνο, και τί έστιατόριο των ζώων στη συνοικία του Οδεστρίνοστ, όπου υπάρχουν τραπέζια προορισμένα για γάτες άποκλειστικά. Μα και στη Γερ-

μανία υπάρχει εταιρεία για την προστασία, όχι όλων των ζώων, έπως η δική μας, αλλά μόνο των γατών. Όσο για την Άμερική, ο Μοράν συμπράινει πως κι' εκεί η γατοφιλία θα είναι μεγάλη, αφού ένας από τους καλύτερους άμερικανούς συγγραφείς, ο Veshlen, έχει γράψει δυό ύραιότατα βιβλία περί γάτας.

Ο Μοράν άραδιάζει και τους μεγάλους ανθρώπους που είχαν κι' αγαπούσαν γάτες. Πόσοι είναι! Από τον Ρισελιέ, που είχ' έγκαταστήσει πλάι στον κοιτώνα του δλάκερο γατοκομετο, ως στον Λενί, που κυδερνοσε τη σοβιετική Ρωσία μ' ένα γάτο στα γόνατά του! Κι' από τον Τάσσο, τον Πετράρχη, τον Ρουσσώ, τον Σατωμπριάν, τον Δουμά, τον Ουγγώ, τον Μωπασσάν, τον Χάλιγε, ως τον Πιέρ Λοτί. Κι' ο Μοράν δεν ντρέπεται καθόλου για τη γατοφιλία του, αφού έχει σ' αυτήν τόσο μεγάλη κι' ένδοξη συντροφιά. Την κληρονόμησε, φαίνεται, άπ' τον πατέρα του. Κι' αυτός αγαπούσε τόσο πολύ τη γάτα του, ώστε όταν έθαζε τί πόδια της επάνω στο χαρτί που έγραφε, ο Μοράν-πατέρας έγραφε όλόγυρ' άπ' τα πόδια της για να μη την άνησυχήσει. Έτσι κι' ο Μωάμεθ μια φορά, για να μην ένοχλήσει τ' έγάτο του που κοιμόταν πλάι του, στην άκρη του έρου του μανδύα, όταν χρειάστηκε να σηκωθεί, έκοψε σιγά-σιγά με το φαλλίδι την άκρη εκείνη, όλόγυρα στον κοιμισμένο γάτο.

Όπως όλοι σχεδόν οι γατόφιλοι—αυτοί δηλαδή που πρόσεξαν τη γάτα—κι' ο Μοράν έχει την ιδέα πως είν' ένα ζώο γεμάτο προτερήματα και πως τα έλατώματά του είναι τέτοια που το κάνουν ακόμα πιο άγαπητό—η άυταρχικότητα, η άνοποταξία, η άκαταδεξία, η έπιμονή, το πέτσισμα—ή τουλάχιστο που τ' άνεχόμαστε, γιατί του είναι ταιριαστά και γιατί ξέρει να τ' άχη με χάρη. Όσο για την κοινή κατηγορία πως η γάτα είναι έγωίστρια, άναίσθητη, άκαρδη και δεν άνταποδίδει την αγάπη του ανθρώπου, ο Μοράν θυμίζει πως ο γάτος του ζωγράφου Μοντιλιάν αυτοκτόνησε ειθύς μόλις πέθαινε ο κύριός του. Κι' άλλα τέτοια πολλά.

Από την ήμερα που διάβασα αυτό το άρθρο, αγαπώ κι' έντιμώ τη γάτα μου Χιονία περισσότερο. Προπάντων άναγνωρίζω, πως όταν κάποτε τη φωνάζω νάρβη κοντά μου, κι' αυτή δεν έχει εκείνη τη στιγμή όρεξη για χάρδια, ούτε πεινάει καν, και φεύγει για να μ' άνη την πιάσω, τ' κάνει με τη μεγαλύτερη χάρη.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΕΤΤΟΜΑΝΙΑ (σόνέττο)

Άν πρώτα μου γράφατε για κ'άνα για όδοα, Για φασουλίδες, για πουλέ, βιτρίνες μ' όργανέττα, Άράδα όλα τα ποιήματα δεν είπανε... σονέττα, Άπό μεγάλους και μικρούς, που πάνε με τη μόδα...

Αυτό μονάχο σ'άνα στερωτών τον τόμον φύλλα τ'όδα! Ψάξε στο τέλος, στην άρχή, όλα ξεφύλλισέ τα: Όπου ν' άν. ίσης και νά δης, παντού άν βρής σονέττα! Νά το χωνέψω δεν μπορώ και με δυό όκιάδες... σόδα!

Μοΐσα, θαρω, πως κάνανε μαζί σου συμφωνία, Και σονετοπειχείρηση ποτέ δεν ναυαγεί. Τώρα, που κόλλησα κι' έγώ τη σονετοπαρωγή!

Θ' άρχισω... μεροκάματο τ' άβάννα ως την άύγη! Τί μ' ένδιαφέρει, αν έπιασε τον άναγνώστη άνία; Φέτο... νά πάη καλά η σονετοπαρωγή!

Οδύνη Τόξο

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Β'

Κάποτε έλαβε ένα γράμμα, ύστερα άλλο. Τά άρχισε χωρίς να τ' άνοίξει. «Ω, τί μέρες πέρασαν! Τό σπίτι βουβάθηκε. Πούλησαν και πρόβατα κι' ύστερα τ' άμπέλι. Ο Μπαρμπα-Γιώργης δεν είχε πιά όρεξη για τίποτα. Άρχισε να σκίβει.

Κι' η γυναίκα του, ό την κακομοίρα τη γρηά του, πως τη λυπόταν! Την έβλεπε πάντα με γυρίση μέσα στις άδειες κάμαρες με κοκκινισμένα μάτια. Τού έρχόταν τότε να πάη κοντά της, να της πιάση τα χέρια και να της μιλήσει γλυκά. Μα κατάλαβαινε πως τότε δε θα μπορούσε να κρατηθεί κι' αυτός πιά. Πως τα δάκρυα που με τόση δυσκολία συγκρατούσε θα ξεπηδούσαν μέσα από τα μάτια του και θα έτρεχαν στο στήθος του ποτάμι. «Α, μά όχι! δε θα έκλαιγε μπροστά σε κανένα ο Μπαρμπα-Γιώργης. «Ω, τί γεράματα, Θεέ μου, τί γεράματα!

Έφτασε στο σπίτι του. Έβγαλε το μαντήλι του, καθάρισε τα μάτια του και τ' άνακάμψε στην τάπη. Κατέβασε τα φρούδια κι' άνοίξε με θυμό την πόρτα.

Την άλλη μέρα τούγραιψε. «Α, μά ήταν άυπόφορη κείνη η γρηά του. Έκανε σαν τρελή, άμα της διάβασε τ' ό γράμμα. Γονάτισε μπροστά του, του φίλουσε τα χέρια, τα πόδια, τραβούσε τα μαλλιά της, χτυπούσε το στήθος της, δάλλυζε. Παρακαλούσε, άγρίευε. Άς της ξανάφανε πίσω το παιδί της. Δεν άντεχε πιά. Είχε τ' όνα πόδι μες στον τάφο. Θα πέθαινε χωρίς να τ' άναυαγεί. «Ω Θεέ μου, κι' έπειτα ήταν

και κείνο άρρωστο. Έτσι δεν έγραφε πιά; ήταν άρρωστο; Και θα πέθαινε άργά—άργά στην έξηνια άχάιδευτο. «Α, μά αυτή, η μάνα, δε θα τ' άδεχόταν αυτό, όχι! Θα έπαιρνε τα μάτια της και θα φέριε. Θα πήγαινε να τ' έβρυσκε το παιδί της. Θα τ' όστάινε, θα τ' άχάιδευε, θα τ' άγάρωνε και δε θα τ' άχορίζονταν πιά. Κι' αυτός; Δεν τον πονούσε καθόλου το γάτο του, τ' ό μοναδικό παιδικό του; Και κείνη την κακομοίρα δεν την λυπόταν; Τί τούγραιψε αυτή; «Ω, ός τού έγραφε νάρβη. Δεν τ' όλεξε ξάστερα πως μετανοούσε; Δεν τού ζητούσε με δάκρυα συγγνώμη; Θάόχόταν και θάάπεφε στα πόδια του, έγραφε. Να, θα σερνόταν μπροστά του σ' άσκουλί. Άς σήκωνε το πόδι του κι' άς τ' άπάταγε αν ήθελε. Μ' ός τούγραιψε να έρθη!

Δεν άντεξε πιά ο γέρος. Τόση όρα την άκουγε με μάτια που γυόλιζαν, με γρήγορη, σ' άλαχανασμένη, άσπνοή, με χείλη που τρέσαν. Σηκώθηκε, πήγε στην άπό κεί κάμαρα, χτύπησε με φόρα την πόρτα και κλείστηκε με τον δαυτό του. Όλη τη νύχτα άκουγε τη γρηά του, που άγομαχούσε από τ' άκρίμα. Πριν φταίσει καλά καλά τούγραιψε. Και νά, σήμερα τον περιμένουν.

Ο Μπαρμπα-Γιώργης δε μπορεί λεφτό να καθήση στην ίδια θέση. Άπό φορές κατέβηκε στην άγορά και τώρα πήγαινε για τρέτη. Η γυναίκα του άστραφε από χαρά σήμερα. Ο γιός της ήταν καλύτερα κι' έρχόταν. Ο Μπαρμπα-Γιώργης είναι σκεφτικός. Ναί, θάάπεφε στα πόδια του και θα ζητούσε συχώρηση. Άλλοιώς δε θα έπαινε στο σπίτι του. «Α, όλα κι' όλα! Κι' αυτός ούτε θα τον κοιτάζε ποτέ ούτε θα τού μιλούσε. Δεν ήταν παιχιδάκι ο Μπαρμπα-Γιώργης!.. Άχ, μά ποιος είναι αυτός που βγήκε από τ' σκρίψιμο; πως τον κοιτάζει έτσι; Έρχεται ίσια απάνω του με σκυφτό κεφάλι. Ο γιός του, νάτος, μπροστά του! Με λυγισμένα γόνατα, με βαθουλωμένα μάγουλα. Με μια κίνηση όλο έξάντληση, κάνει να πέση στα πόδια του. Ο γέρος άφήνει με πνιγμένη φωνή και τον άπάζει στα τρεμουλιάρικα μπράτσα του, τού σφίγγει το κεφάλι στο στήθος του, τον πνίγει στα φιλά. Ένα μονγγό άναφυλλήτο τού κόβει τη φωνή. Καυτερά δάκρυα ξεπηδούν από τα μάτια του, τού μουσκεύουν τ' άμάγουλα και τρέχουν ποτάμι πάνω στο μελαχροινό σκυφτό κεφάλι.

«—Παιδί μου! Γιε μου!»

Ο Μπαρμπα Γιώργης έσυχώρησε.

Μιμόζα

ΝΟΥΤΣΙ

Μαλάνια όλόξανθα, ματάνια γαλανά, και χρονάκια... πέντε. Ηοθε άπ' τη Ρουμανία, κι' αυτό μιλή τ' έλληνικά όχι και τόσο... έλληνικά. Κάνει δικές της λέξεις' άλλες τίς μακραίνει κι' άλλες τίς κονταίνει.

Μιά μέρα, που προσκαθόσε η μαμά να περάση την κλωστή στο βελόνι της ραπτομηχανής και δεν τ' άποφθωνε, της λέει:

— Νά σε βελονιάω, να σε βελονιάω;

— Τί λές; τ' όρωτά έκπληκτη η μαμά. — Νά σε βελονιάω; — Νά σε βελονιάω; Τί θα πη να σε βελονιάω; — Νά!.. Κι' επειδή δεν κατάφερα να έξηγηθώ μόνο με τα λόγια, άρχισε και τίς χειρονομίες. Κι' έτσι καταλάβαμε ότι ενά σε βελονιάω ήθελε να πη ενά περάσω την κλωστή στο βελόνι!

Κάποτε πάλι που την πείραξα, μ' άποστόμωσε μ' ένα:

— Έ! Κι' τί χεις σύ με τ' ό μένα; Άν όμως έμεις μιλούσε πως-όπως τ' έλληνικά, έμεις μάθαμε δυό-δυό φράσεις ρουμανικές. Και τί φράσεις! «Στέικου μίντε» (κάτος φρόνιμα) και «Μανί τσοματάγας» (θα φας... ξύλο).

Μά τ' ό πιά άστείο είναι αυτό που συνέβη ένα βράδυ. Ενώ διάβαζα έξοπλωμένος στον καναπέ, τ' έβλεπα και με πλησιάζει σιγά-σιγά μ' ένα ύφος τρομαγμένο.

— Άές, δές, μου λέει και μου δείχνει στον τοίχο, πίσω μου μιά... άράχνη, που την είχα έγώ ο ίδιος ζωγραφίσει πριν λίγη ώρα παίζοντας.

— Φύγε, μου λέει σιγανά, θα σε φάη.

Με πιάσανε τα γέλια.

— Τί θα με φάη; Αύτή; Είναι ψεύτικη, έγώ τ' έζωγράφισα.

— Ναί, ναί, βάλε το χέρι σου να δώ, μου λέει δύσπιστα.

— Έλα να βάλης τ' ό δικό σου. Και την πιάνα για να τ' έφέρω κοντά στον τοίχο. Μά πετ' τότε κάτι φονάρες!

— Άφσέ με! Μαμά!..

Έρχεται κι' η άδελφή μου. Κι' όταν είδε τί τρέχει, της λέει γελώντας:

— Ψεύτικο είναι, Νούτσι.

— Ναί! Βάλε τ' ό χέρι σου!

Κι' η άδελφή μου, σαν πιά... γενναία, τ' άβάζει και... μουντζουρώνει τ' ό... θεορίό! Μά πάλι δεν καταφέραμε τ' ό Νούτσι να βάλη τ' ό χέρι της. Και τ' ό περίεργο ήταν ότι δεν ήσυχάζε.

Πήγαινε άπ' τον ένα στον άλλον.

— Άλήθεια, ψεύτικο είναι; Κι' πως τ' έκανε; Με τ' ό μολύβι; Κάνε κι' σύ ένα να δώ θάν' ίδιο;..

Και παρ' ότι όλοι της έλεγαν πως ήταν «ψεύτικο» δεν έννοούσε να τ' ό πλησιάζη.

Παιδί... Κάποιος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Ήταν φίλος μου στο σχολείο. Έξυπνο παιδί, φρόνιμο' κι' οι καθηγητάι μας δεν έλεγαν παρά λόγια επαινετικά γι' αυτόν. Επειδή ήταν φτωχός και καθόταν μακριά από τ' ό σχολείο, σήκωνονταν από τα χαράμματα, κι' είτε χιόνιζε, είτε έβρεχε έρχόταν με τα πόδια ως εκεί. Πανυπόρι δεν είχε και στις μεγάλες παγωνιές τ' ό κορμί του έτρεπε κάτω από τα λεπτά του ρούχα' δεν παραπονιόταν όμως και τον έβλεπες πάντοτε χαρούμενο. Τά μεσημέρια, σχολείο, όταν τρώγαμε μαζί, μου έμυστερευόταν όλους τους πόθους του, όλα τ' άβγετικά του ιδανικά' και νόμιζα ότι τ' ό παιδί αυτό ήταν πλάσιμένο για έναν κόσμο άνώτερο...

Άλλά μιά μέρα ο πατέρας του πέθανε. Τότε πιά άπιασε τ' ό σχολείο και άναγκάστηκε να όπισθ δουλειά σ' ένα μπακάλιο... Γυρίζει στους δρόμους και φέρνει τ' άψάνια στους πελάτες.

Το πρόσωπό του είναι κιά χλωμό και τὰ μαύρα του μεγάλα μάτια έχουν μιὰ ἀνεκφράστη μελαγχολία. Όταν τὸν συναντῶ ὑποψέφω δὲν μπορῶ ν' ἀτακίσω τὸ βλέμμα του, σάν νὰ φταίω ἐγὼ στὴ δυστυχία του. Κι' ὅμως συχνά μοῦ λέγει δείχνοντας τὴ λιγδαμένη του ποδιά: «Δὲν περῶζει, φίλε μου, ποδιά εἶναι κι' αὐτή, κι' ὅς μὴν εἶναι τοῦ σχολείου.»

Καὶ χαμογελάει μ' ἐγκαρτέρησιν.
Χρυσόανδρος Ἀγγὴ

ΠΕΝΘΙΜΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Χειμωνιάτικο σούφουπο. Ἐξω τ' ἀγέρι σφυρίζει μανιασμένα. Στὴ φύση μιὰ μονοτονία εἶναι ἀπλωμένη. Καθισμένος στὸ παράθυρο φυλλομετρῶ τὸ βιβλίον τῆς θύμησης. Κάπου-κάπου μελάγχολος σκέψις μὲ κωλύσκει.

Θυμῶμαι—πάνε τώρα κόμπουσα χρόνια—μιὰ παιδιούλα δυο-τριῶν χρονῶν. Ἦταν τόσο ὀμορφούλα μὲ τις κατὰξανθες σγουρές μουκλιτσές της, μὲ τὰ γαλανὰ ἔξυμνα ματάκια της τὰ τόσο ἀθάνα, ποῦ ἐμοίσιες σάν ἀγγελουδί. Τὸ κροσωπάκι της πάντα χαρούμενο, γλαστό. Ἐνα ἀγγελικό μείδιμα ἀνθόδοσε πάντα στὸ κατάστρο παιδιάστικο κροσωπάκι της. Σάν τὸ μικρὸ τρελοῦταικο πουλάκι ἔτρεχε περὶ δώδε, κόβοντας λαλούδια, ποῦ γι' αὐτὰ τρελαινότανε. Μιὰ ξέχωρη ἀγάπη εἶχε γιὰ τοὺς μενεξέδες, λές κι' ἦταν αὐτοὶ ἡ ψυχὴ της. Ἦταν πάντα τόσο χαρούμενη, ὥστε νὰ διώχνη μακριὰ κάθε συγγενάκι, ποῦ σκίαζε τὴν χαρὰ μου. Ναί, ἦταν ὁ παρήγορος ἀγγελός μου...

Μὰ γιατί τάχα οἱ ἄγγελοι νὰ μᾶς ἀφίονουν—τόσο γρήγορα. Ἔτσι κι' ἡ ἀδολή ψυχούλα τῆς ἀδελφούλας μου ἔνα ἀνομιότατο σούφουπο, πέταξε μακριὰ γιὰ τὸν Παράδεισο, γιὰ τὴν εὐτυχία. Θεέ μου τί σπαρακτικὸ κλάμμα ἦταν ἐκεῖνο, σάν ἐπίασα τὸ κροσὸν χαράκι της. Ἦταν τόσο ἡρεμῆ, λές και κοιμόταν. Μὰ τίχατες οἱ ἄγγελοι κοιμόνται; Σὺδ' ἐξυλισμένο χαράκι της—θὰ μοῦ μείνη ἀξέχαστο—κατοῦσε ἔνα μπουκιέτο μενεξέδες. Λές κι' ἦταν τὸ τελευταῖο τῆς στολίδι, ὁ στεργὸς χαρτισμὸς στὰ λουλουδία, ποῦ τόσο ἀγαποῦσε... Φτωχὴ μου ἀδελφούλα!..

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια. Ὁ μενεξέξ ποῦ γιὰ μένα ἔγινε κ' ἀγαπημένο μου λουλουδί. Τὸ λουλουδί, ποῦ ἀμα τ' ἀντικρύσω, νοιώθω ἔνα θερμὸ δάκρυ νὰ κυλᾷ στὸ πρόσωπό μου και ποῦ μοῦ φέρνει τὴν κοικλιτσικὰ εἰκόνα μιᾶς ἀγγελικῆς ψυχούλας.

Ἐρνάνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ δασκάλισσα:—Ἐχομε 208 κόκκαλα στὸν σκελετό μας.
Ἡ Τάνης:—Μῶ, κυρία, ἔχω 209.
Ἡ δασκάλισσα:—Ὅχι, παιδί μου, ὄλοι 208 ἔχομε.
Ἡ Τάνης:—Μὰ ἐγὼ κατάκια χθές κι' ἔνα ψαρικόκαλο.

Λυοόχαρτο

Ἡ μαμά:—Παλιόπαιδι! Ἄν σέ ξαναδῶ ἀλλή φορὰ νὰ χώνης τὰ χέρια σου στὸ βάζο μὲ τὸ γλυκὸ, θὰ στὰ κόψω και τὰ δυό.
—Ἐ, τότε θὰ χώνω τὴ γλῶσσα μου!
Χρυσόανδρος

ΒΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐδριπίδου, τὴν 26 Ἰανουαρίου 1932
ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆ γραμματέσιμον, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρωθῶν πρόσοτιμο. Ζυγίζενέ τα και βάζετε τὸ γραμματέσιμον σωστό. Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποῦ τὰ ἔχει ὁ Ὅδηγὸς τοῦ Συνδρουμητοῦ. Τιμῆται δρ. β, ταχυδρομικῶς δρ. β, και πρέπει νὰ τὸν προσηθηθεύῃ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνη μέρος στὴν κίνηση.

Ὁ κ. ΦΑΙΔΩΝ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκφράσω τίς θερμότερές του εὐχαριστίες στὰ διαπλασάπουλα ποῦ θυμῆθηκαν νὰ τὸν εὐχρηθῶν στὴν ὀνομαστικὴ του γιορτῆ. Ἴδου μερικῆς ἐπ' αὐτῆς τίς ὁρατῆς κι' ἐγκάρδιαι εὐχές. Ἡ Μεγάλη Ἑλλάς τοῦ ἔγραψε:

Δόξαι δὲν ἔμεινε σκαλί
Στὸν τόσο φωτεινὸ σας βίο,
Ποῦ νὰ μὴν τὸχετε σὰς φτάσει.

Θάτον λοιπὸν εὐχὴ πολλή:
«Και μὲ τοῦ Νόσκελ τὸ βραβεῖο
Τοῦ χρόνου, σ' ἄλλο σας γιορτάσει»;

Ἡ Κυρὰ τῆς Θάλασσαι: «Ἄν, ἔχω νὰ σὰς χαρίσω ἔνα δάφνιον στεφάνι. Ἐδοχαί ὅμως νὰ σὰς τὸ φορέσῃ Ἐκείνη ποῦ πρέπει».

Και τὸ εὐθωρότατο πάντα Ὀδρανίο Τόξο, σάν ὀσογράφω μετὰ τὸ «χρόνια πολλὰ και καλά»:

Θάθελα νὰ στείλω φέτο
Ἀπ' εὐχές ἔνα μπουκέτο
Στὴ γιορτῆ σας ὅπως ὄλοι...

Θάθελα... δὲν μπόρεσα ὅμως
Στις εὐχές νάμιν ἀνθοκόμος
Κι' οὔτε νάχω εὐχοπερβόλι.

Ἀστέρη τῆς Ἀγγῆς, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπάθωμα και χαίρετό τὴ νέα μου φίλη. Ἦρατο τὸ δῶρο ποῦ σοῦ ἔκαμει φέτος ἡ μαμά σου: σοῦ χρυσόδες τοῦς πέντε τόμους μου ποῦ εἶχες, και τοῦς ἔβαλες στὸ γραφεῖο σου, και τοῦς κωμάρωνες μὲ τὰ χρυσὰ τοῦς γραμμάτια και τὴν ὄρατα τοῦς ἐμφάνιση. Μὰ βέβαια ποῦ «τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κἀνουν ἕλα τὰ διαπλασάπουλα», και ἔξρω πὼς χρυσόδεθουν τοῦς τόμους τοῦς τὰ περισσότερα.

Μὰ ἔτσι θὰ γίνη, Ὀδρανίο Τόξο, δηλαδή θὲνακηρυχθῶν και ὑπαρηγοῖ, και ὑπαρηγοῖναι. Εἶπα ὅς πέντε ἀγόρια κι' ὅς πέντε κορίτσια. Ἄλλ' ἀφῆος νὰ ἴδωμε τ' Αποτελέσματα. Γιατί μπορεί νὰ μὴ συγκεντρώσω ἀρκετοῦς φήφους πολλοί. Και δὲν πᾶει βέβαια, ὁ τρίτος π: χ: νᾶχη 100 φήφους, κι' ἔνας τέταρτος ἢ πέμπτος μόνον εἰσοι ἢ ἕκα. Ναί, τώρα στὴν ἀρχή, μερικὰ κομμάτια τῆς Σελίδος ὑπερβαίνουν τὸ μέτρο, ἀλλὰ θὰ συνηθίσουν τὰ παιδιὰ μου και τὸ τρίτολο και θὰ λογαριάζων τὰ κομμάτια τοῦς ὥστε νὰ μὴν ὑπερβαίνων τὰ 2/3 τῆς νέας σελίδος. Καὶ τὰ ποιήματα ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερα. Κι' ἐπειδὴ ὁ δεκαπεντασύλλαδος δὲν χωρεῖ ἀλλὰ τοακίζεται σὲ δυό, κάθε ποίημα δὲν πρέπει νὰ ἔχη περισσότερα ἀπὸ 24 δεκαπεντασύλλαδους ἢ 48 μικρότερος στίχους.

Εὐχαριστήθηκε πολὺ τὸ Χρυσόανδρῆμο ποῦ ἔγιναν τρισηλῆς κι' οἱ τελευταίες μου σελίδες. Κι' ἔζηγαι πολὺ ὄρατα τὸ λόγο: Τὸ φυλλάδιο ἔγινε ἀμοιόμορφο, και φυσι

ακά εἶναι πὸ ὄρατο τόρα ποῦ δὲν ὑπάρχει ἐκείνη ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν πρώτων και τῶν τελευταίων σελίδων, ἀλλὰ ἕλες ἔχουν τρεῖς στῆλες και τὸ ἴδιο περιθώριο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ Χρυσόανδρῆμο εἶναι καλαισθητό. Κι' ὁ καλαισθητὸς ἄνθρωπος, γι' ἀγάπη τῆς ὀμορφῆς, θυσιάζει καμμιά φορὰ λίγη χρησιμότητα ἢ πρακτικότητα. Ἔτσι και τὸ Χρυσόανδρῆμο δὲν τὸν ταίσει καθόλου ποῦ οἱ τρισηλῆς σελίδες χωροῦν τώρα μερικῆς ἀράδας λιγώτερο ἀπὸ τίς τετρασηλῆς: φτάνει ποῦ εἶναι ὀρατότερες. —Ἐλαδα και τὸ ἄλλο του γράμμα. Τετραδία ἔστειλα.

Ὁ Χρῖστος Γοργύνιος—κι' ἔλαβα ἕλαδο μὸ ἔστειλα, ποῦ γράφει: «Τὸ καλύτερο δῶρο ποῦ μοῦ κἀνανε τὴν Πρωτοχρονιά, ἦταν ὁ 37ος τόμος σου χρυσόδετος μὲ ἔθρημα. Δὲν φαντάζομαι τί ὄμορφα ποῦ ἦταν ἕμενος, κι' ἡ χαρὰ μου ἀπεριγραπτή τὴν ὄρα ποῦ τὸν πῆρα στὰ χέρια μου». Τὸ πιστεύω!

Τι γρήγορα ποῦ ἔλαβα, Ἀγγή, τὸ γράμμα σου ποῦ περιμένα! Ὁ κ. Στέφανος Βενόπουλος, ποῦ γράφει τεχνικτικὰ ἄρθρα, σάν αὐτὸ ποῦ διάβασες, εἶναι ἀδελφός τοῦ κ. Φαίδωνος. «Νατουραλισμός» εἶναι ἡ πραγματικὴ Σχολή, ἐκείνη ποῦ παριστάνει τὰ πράγματα ὅπως εἶναι στὸ φυσικό. «Ἐμπρεσιονισμός» εἶναι ἡ Σχολὴ ποῦ παραδέλεται τὸ ἔξωτερικό νὰ ποῦμε τῆς πραγματικότητος (τὸ σχῆμα, τὸ χεῖρο) και προσπαθεῖ νὰ ποῦσῃ, μὲ τὰ χρώματα κυρίως, τὴν ἐντύπωση (ἐμπρεσιόν) ποῦ προξενεῖ κάθε πράγμα.

Ἐλπίζω, Μόννα Βάννα, νὰ ἔλαβες κιὰ τὰ φυλλάδια και νὰ εἶδες τὴν ἀπάντησή μου στὸ προηγουμένο γράμμα σου, καθὼς και τοῦ κ. Βενοπούλου. Πῆς τῆς Ἀφρικανῆας περαστικὰ και τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπάθωμα. Ἐνέκρινα ψευδώνυμο γιὰ τὴ νέα μου φίλη και τὴ χαίρετό.

Τὸ γραμματάκι σου, Μενέλαε Ρουσσέ-τε, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Εἶσαι μικρῆ ἀλλ' ἀρκετὰ δυνατῆ, καθὼς βλέπω. Σωματικῶς μόνον θὰ εἶσαι ἀδύνατος, ἀφοῦ πέρασες τέτοια ἀρρώστια, ἀλλὰ γρήγορα θὰ δυναμώσης, και τότε θὰ μπορέσης νὰ πάρης και ψευδώνυμο και νὰ μῆγς στὴν κίνησή μου. Εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ θὰ φροντίσης και γιὰ συνδρομητῆς.

Πικρηφόρε Ὀδρανί, ἂν λάβης μέρος, κι' ἂν φηφίσης ἐκείνοους ποῦ θὰ πάρουν τοῦς περισσότερους φήφους, βεβαίωτα θὰ εἶσαι ὑποψήφιος γιὰ βραβεῖο Ἐκλογέως, και θὰ τὸ πάρης ἂν σ' ἐνοήσῃ κι' ὁ κλήρος. Αὐτὰ, ἂν ἐνόησα καλά τὴν ἐρώτησή σου. Νόσσημ ἡ σκηνὴ ἐκείνη μὲ τὰ σκυλιὰ και πολὺ ὄμορφα μὸ τὴ διηγήσαι.

Λαγὲ β, ἔλαβα τὰ ψηφοδέλτια ἐν τάξει. Διαδιόξω τὰ συχαρητήρια σου στοῦς νικητῆς τοῦ Πεντάθλου και τοῦ Δημοψηφισματος. Τώρα μὲ τίς γιορτῆς, τὰ φυλλάδια ἐβράδων κἀπως νὰ τυποθῶν και νὰ διακπεραιωθῶν και γι' αὐτὸ τὰ λάβαινες ἀργότερα. Περιμένω νὰ μοῦ ἔξαγογράφης.

Πολὺ σωστό, Καπετάν Μιαούλη! ὁ Θεὸς κάνει ὄρανα, ἀμοιρα δὲν κάνει. Κι' ἐγὼ χάρηκα γιὰ τὴν καλοτυχία τῆς ὄρανης ἐκδελφῆς σου, ποῦ θὰ τὴν χάνης τώρα και συνδρομητῆρα. Ἐξέτελεσα ἕλες σου τίς παραγγέλτες.

Εὐχαριστῶ τὴν καλή μου Ζωὴ Διακοπούλου, ποῦ μοῦ εὐχεται «αἰσιον και εὐμαθητῆς μου, μὲ πύτησαν τί εἶναι και τοῦς εἶπα. Τότε ἔλεγαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη: Ἄχ πὼς ἴθελα νάμιν κι' ἐγὼ διαπλασάπουλα! Ὁ πῆξ, γιατί δὲν γίνονται; Μὰ οἱ περισσότερες εἶναι ἀπορες γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοῦς παίρω καθ' ἑβδομάδα τὰ φύλλα σου και τὰ διαδιόξω». Καλὰ ἔλαβες, παιδί μου. Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἔλα.

πλασάπουλα εἶναι πολλὰ και πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ ἔρρηθῆς ἕνας Σάλλογος.
Λουλοῦδι κ' Ὀδρανί, θὰ εἶδες, ἐλπίζω, τὴν ἐγκρίσῃ και θὰ ἠοῦχασες. Ἀλλὰ γιατί φοβήθηκες μὴ σοῦ θυμώσω; Ἦταν κανένα σπουδαῖο λάθος ποῦ ἐπράτεινες ψευδώνυμο ποῦ τὸ εἶχες ἄλλη; δὲν μποροῦσες νὰ ξέρης ἕλα τὰ ψευδώνυμα! Καίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά. Ναί, τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ γράφεται μὲ κόκκινο μελάνι γιὰ νὰ τὸ διακρίνω ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἔχασθηκα πάλι κι' ὁ κόσμος, ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς τέτοιο μελάνι και δὲν μπορεί νὰ βγῆ ἔξω νὰγοράσῃ...

Τὸ Ρεῖκι μὸ γράφει, ὅτι ἡ καθηγήτριὰ τῆς τῶν Ἑλληνικῶν τῆς εἶπε: «Γράφεις πολὺ ὄρατες ἐκθέσεις». —Μὰ γιατί διαδιόξω διαπλάσι; τῆς λέει τὸ Ρεῖκι. —Βέβαια, τῆς ἔλαλεῖ ἡ καθηγήτρια, ἔχει πολὺ νὰ κἀνῃ γι' αὐτὸ γράφεις και καλά στὴ Δημοτικῆ. —Δὲν ξέρω ἀκόμα τί μοθητορῆμα θὰ βάλω ὑστερα ἀπὸ τὴν «Ἐθῆ». Ἴωες κι' αὐτὸ ποῦ λές, ἂν θῆναι ἔτομο ὅς τότε.

Ὁ Ἀδερῆμο, μετὰ τίς διακοπῆς, ποῦ γράφει: «Τώρα πάλι σχολεῖς, μαθήματα, ἀγοροεμπνήματα... Τὸ κουδούνι πάλι χτυπᾷ, κι' ὁ χτύπος του γερμῆει τὴν ψυχὴ χαρὰ ἂν εἶναι γιὰ διὰλεμμα, κι' ἀνατριχίλα ἂν εἶναι γιὰ μάθημα». —Μὰ δὲν εἶναι ὄρατα κι' αὐτὴ ἡ ἀνατριχίλα τοῦ... κινδύνου;

Χαίρω, Κομποῦτα, ποῦ κηγαίνεις τόσο καλά στὰ μαθήματα και ποῦ εἶν' εὐχαριστημέναι οἱ καθηγηταὶ σου. Κι' εἶσαι στὴν Ἀ' τοῦ Ἐκαταξίου, ἂν εἶσαι μόνον Β' 1/2, χρονῶν πολὺ καλά! Σοῦ εὐχομαι ἐπιτυχία στὴν ἐπιδείξη αὐτῆ ποῦ θὰ παίρης πιάνο κἀντ-μπαῖν μὲ τὴ φίλη σου.

Ὁ Ἀθανάσιος Γυιόλας ἔχει διαδῶσει πάμπολλα βιβλία τοῦ κ. Φαίδωνος, ἀλλὰ τὸν θαυμάζει περισσότερο γιὰ τίς Ἐπιστολῆς του. «Τι ὄμορφα ποῦ τίς γράφει! πόσο τεργνῆς εἶναι, πόσο διδακτικῆς! Ἀδυνατοῦσες και τὸσες ἀπορίες, κἀπροσπορεῖ γιὰ τόσα ζητήματα, διδάσκει τόσα πράγματα μ' αὐτῆς!»—Τὸ ψευδώνυμο ποῦ προταίνεις, τὸ ἔχει ἄλλος.

Ἡ δ. Αἰλα Καρακάλλου, ἀμα διάβασε τὴν Ἐπιστολὴ γιὰ τὴ γιορτῆ τοῦ Βιβλίου, ἔγραψε στὸν κ. Φαίδωνα πὼς εἶναι στὴ διάθεσιν τῆς κ. Φημῆμου. Ἐλπίζω κι' ἄλλα διαπλασάπουλα νὰ τὴ μνησθῶν. Ὁ κ. Φαίδων ἔχσας νὰ γράφῃ, ὅτι ὅποιος κι' ὅποιος θέλει νὰ βοηθήσῃ μπορεί νὰ τοῦ τὸ δηλώσῃ μ' ἔνα γραμματάκι.

Ἐλαδα, Νίκη, τίς 100 δραχμῆς και σοῦ ἔστειλα ἕλα 10 τετραδία. Πὼς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα, πὼς δὲν σάγαπῶ ὅσο τὰ ἄλλα διαπλασάπουλα; Καὶ βασανίζομαι κὼλα: Ἄ, μὰ πρέπει... νὰ σὲ μαλλώσω. Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς ἕλα τὰ παιδιὰ μου ἐγὼ τὰγαπῶ τὸ ἴδιο; Τι, ἐπειδὴ καμμιά φορὰ δὲν μπορῶ, δὲν ἔχω τόπο, νὰπαντῶ σὲ ἕλα; Ἡ ἐπιθετὴ δὲν μπορῶ νὰ βραβεῖω ἕλα σοῦ παίρνω μέρος σ' ἔνα διαγωνισμό; Μ' αὐτὰ δὲν ἔχουν νὰ κἀνουν. Βγάλε λοιπὸν ἂν τὸ νοῦ σου τὴν ἰδέα ποῦ σὲ βασανίζει τόσο ἀδικα. Περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου.

Ἡ Ἐλίνα μὸ γράφει: «Μὲ χαρὰ μου ἔλαβα τὸν Ὀδηγὸ και τὸ Σῆμα ποῦ μὲ τόσο κωμάρη φορῶ. Μόλις τὸ εἶδαν οἱ συμμαθητῆς μου, μὲ πύτησαν τί εἶναι και τοῦς εἶπα. Τότε ἔλεγαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη: Ἄχ πὼς ἴθελα νάμιν κι' ἐγὼ διαπλασάπουλα! Ὁ πῆξ, γιατί δὲν γίνονται; Μὰ οἱ περισσότερες εἶναι ἀπορες γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοῦς παίρω καθ' ἑβδομάδα τὰ φύλλα σου και τὰ διαδιόξω». Καλὰ ἔλαβες, παιδί μου. Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἔλα.

Ἀνόνομη μὲ τὸ βιολάκι, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ποῦ μοῦ ἔστειλες τὴ φωτογραφία σου γιὰ νὰ βρῶ ἔσοιαι. Καλότερα νὰ μοῦ τὸ ἔγραψες, γιὰ νὰδῶπα τί ἔγινε κι' αὐτὴ ἡ μεταφραση ἀπ' τὸ ἰταλικὸ. Γιατί δὲν θυμομαι τίποτα μ' αὐτὸν τὸν τίτλο Μπορεῖ και νὰ μὴ τὴν ἔλαβα, ξέρω κι' ἐγὼ; Δὲν εἶναι, βλέπεις, ἔνα και δυό αὐτὰ τὰ κομμάτια, γιὰ νὰ τὰ θυμομαι ἀπῆξ...

Γλυκεῖα Καραγγῆ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ παύηξς στοῦς διαγωνισμοῦς τοῦ σχολείου σου, γιατί βλέπω πὼς ἔχεις και δέληση και φιλότιμο. Γράφε μου ὅταν σ' ἀφίνη καιρὸ ἢ μελέτη.

Γεώργιος Σπ. Παπαγιαννούτσου, ἔλαδα τὸ παραμυθὶ σου, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κἀνω; Εἶσαι συνδρομητῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμο. Καὶ γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας στέλνουν κομμάτια μόνον ὅσοι ἔχουν. Ὅσοῦς τὸ διάβασα. Καλὸ εἶναι, ἀλλὰ ἔχει τόσο καλογραμμῆμο γιὰ παραμυθὶ. Ἄμα πάρης και ψευδώνυμο, στείλε μου τίποτ' ἄλλο.

Ἐχω ἀκόμα ἔμπρός μου και τὰ ἔξης ὄρατα γράμματα: τοῦ Ἐρνάνη, ποῦ μοῦ γράφει τίς ἀντυπώσεις του ἀπὸ τὴ «Νέα Ἔστια» ποῦ τὸν τὴν ἔδωκε ὁ καθηγητῆς του γιὰ νὰ κἀνῃ ἐκθεση ἐπάνω σ' ἔνα διηγήμα: τῆς Ἀγγῆς, μ' ἔνα χαρτισμῆμο διάλογο τῶν συμμαθητῆρων της, στὸ διὰλεμμα, γιὰ τὰ μοθητορῆματὰ μου—τῆς Μπουμπουλίνας, ποῦ τῆς ἀρέσουν πολὺ οἱ Εἰκόνας Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ (κι' ἡ σημερινὴ θὰ τῆς ἀρέσῃ ἴωες περισσότερο ἀπ' ἕλες)!—τοῦ Παναγιώτου Ὀρείου, ποῦ τὸ ἔστειλα τὸ βραβεῖο και ποῦ θὰ εἶδε βέβαια τὴ «Μπόρα» του—τοῦ Λεοσίου, ποῦ τὸ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο—τῆς Βασιλικῆς Γραμματικῆς, ποῦ ἔξετέλεσα τίς παραγγέλτες της και τὴν εὐχαριστῶ γιὰ ἕλα, ἀλλὰ δὲν ξέρω νὰ τῆς πᾶ γιὰ ἔνα νέο νόμο ποῦ μὲ ρωτᾷ—κι' ἀκόμα τοῦ Φάνου, Μικρομυθῆς, Ἀνθισμένης Ἀμυδαλιῆς, Ρέας Σουλίας, Κυρὰ Φροσῆς, Ἡλιογέννητης Ἀραπίνας, Ἡλιογέννητης, Κυρὰς τῆς Θάλασσαι, Ταξάν, Σγουρομάλλου Ἀγοροῦ. Ἄλλὰ ποῦ τόπος νὰ τοῦς ἀπαντήσω! Ἴωες στὸ ἐρχόμενο—και πάλι νὰ ἴδωμε. Ὅσοι δὲν ἔχουν ἔνα γράμμα...

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀντιθέσεις» τοῦ Φ. Τρ. Ἀντιπαταγωγικό. Τὸ θέμα του, ἐπὶ κανεὶς δὲν εἶναι εὐχαριστομένους μὲ τὴν τύχη του, εἶναι βέβαια ἐκμεταλλεῖσμο, ἀλλὰ ἔχει κατὰ τέτοιον τρόπο, γιατί θὰ κἀνῃ ὅποιον διαδῶξῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι, νὰ σκεφθῆ! «Τι τοῦς ὠφέλησε λοιπὸν τὸν τραπέζιτῃ και τὸ δικηγόρο, ποῦ παιδεύτηκαν κι' ἔμαθαν γράμματα;»—«Στὴν πολλὴ τῶν νεκρῶν» τοῦ Κ. Ε. Μ. Πολὺ ἀκαισιόδοξο. Τοῦ ἐγκρίνω τὸ ἄλλο ποῦ ἔχει κἀποια εὐγένεια στὸ γράμμα και πραγματικὸ ἀσθημα. —«Μελέτη» τοῦ Πληρωμένου Ἀστοῦ. Πολὺ ἀτελες και προχειρογραμμῆμο. Ὅσοι δὲν ἔχουν τὸ Π. Α. θὰ κἀνῃ καλά νὰ μὴν ἀρχίξῃ τὴ μελέτη στῆς ἔνδεκα τὸ βράδυ, γιατί ὑστερα εἶναι φυσικό νὰ νυστάξῃ και νὰ τὰ κἀνῃ θάλασσα. «Τῆς νόχας τὰ κομμάτια τὰ βλέπει ἡ μῆρα και γελᾷ», λέει ἡ παροιμία. —«Ruine enchantee» τῆς Ἀκηγορίνας. Τὸ τέταρτο τρίτολο τελευτῆς ἀκατάληπτο: Συλλετωμένους γίγαντας περνᾷε στὸ γόδοπο (:) μέσα και περιδιαβάζει στὸ μαγευμένω ἀραῖο και πᾶει. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ γίγαντας, και σὲ ποῦ «γδοπο» περνᾷε; Ἐπίσης ἡ «ἀρχοντοῦλα» περνᾷε; Ἐπίσης ἡ «ἀρχοντοῦλα» εἶναι λέξη φτιαχτῆ. Γενικὰ πολὺ βεβαιωμένα γραμμένα. Ὁ στίχος δὲν εἶναι

διόλου στρατός. — «Σδυομένα θναира» τῆς Δόξαι Ἀσθ. Ἐνα κοινὸ, κοινότατο γράμμα σὲ φίλη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐπὶ ἔχουν γίνει τώρα τῆς μῆδας αὐτὰ τὰ ὀπὸ τύπον ἐπιστολῆς κομμάτια, μὰ ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ μὴν δημοσιεύονται παρά μόνον τὰ πολὺ καλά. — «Ἀτ-Βασιλῆς» τῆς Φιλομήλας. Ἐχσας, δυστυχῶς, τὴν ἐπικαιρότητα του. Τὸ θέμα δὲν εἶναι κακὸ κι' ἄς τὸ φιλάξῃ ἡ Φ. γιὰ νὰ τὸ ξαναστείλῃ τοῦ χρόνου κἀπως περισσότερα χτενισμένα—ἐκτὸς ἂν γράψῃ τίποτα καλύτερο. — «Παραμονὴ Χριστουγέννων» τῆς Ζερμαίν. Πὸ παρακάτω ἀκόρη. Ἄν θέλετε, τὰ ἐπικαιρα κομμάτια σας γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. — Χριστουγεννιάτικα, παχαλιῶν, κτλ. — νὰ δημοσιεύονται ἐγκαίρως, πρέπει νὰ τὰ στέλνετε ἀρκετῆς ἑβδομάδες πρὶν. Αὐτὸ νὰ τὸ λάβετε ἂν ὄψαι σας. — Ὁ θάνατος τοῦ Ρολλάνδου» τῆς Μπέλλας Κοῦμλας. Ἐμμετρη μεταφραση ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο γαλλικὸ! Μεγάλο τὸ κομμάτι τῆς Μ. Κ., ποῦ καταπίστωθηκε μὲ μιὰ τόσο δύσκολη ἀργασία. Δὲν τὰ κα ἀρετα βέβαια, και γι' αὐτὸ καλύτερα εἶναι ν' ἀρχίξῃ ἀπὸ τ' ἀπλοότερα. Ὅσοι δὲν εἶναι ἀξέπεινη. — Ἐλχε τὸ «χη» τῆς Ἀρεταῦσας. Γραμμῆμο κι' ἀπ' τίς δυό μεριῆς τῆς κόλλας και ἐπομένως κατ' ἀρχὴν ἀπορρίπτονται. Εἶναι ὅμως και πολὺ κοινὸ. — «Τὸ φάντασμα» τῆς Ἰβας. Κι' αὐτὸ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἄν ἦταν λίγο πὸς ζωηρά, πὸς ζωντανὰ γραμμῆμο, θὰ περνοῦσε. — «Γρινιάρτης» τοῦ Φιδέρο τοῦ Λεβάντα. Δὲν δικαιολεῖ ἀρκετὰ τὸν τίτλο του και δὲν δαίκα και πολὺ σβασμὸ γιὰ τοῦς μεγάλους. Ἄν οἱ μεγάλοι μαλάνουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὸν ἔνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν τὸ κἀνουν ἀπὸ γράμμα, ἀλλὰ γιὰ τὸ καλὸ τους. — Ἀγγόνια» τῆς Τικίας. Κι' αὐτὰ χριστουγεννιάτικο ποῦ ἔχσας τὴν ἐπικαιρότητα του. Ἄς ἔξανασταλῇ... τοῦ χρόνου και βλέπομε. — Ὁ ἐξακολούθησ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, ὅταν ἴνανεῖται, ἂν δὲν ἀνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἔνασόμενα ἴχθουν ὅς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα ἀ

(εὐχαριστῶ πολύ· ἀλληλογραφία θὰ ζητήσω μὲ Μ. Ἀγγελία) **Ἀδελφὸν τοῦ Εὐξείνου** (εὐχαριστῶ πολύ καὶ γιὰ τὸ ξεπλάθωμα καὶ γιὰ τὸ καλὸ γράμμα.) **Κόρη τῶν Ἀνθῶν** (πολὺ καλὰ! περιμένω καὶ τὸ διηγηματάκι.) **Χλωμὴν Νεοαίδαν** (εὐστεῖλα· μπορεῖς;) **Τάσσαν Λούζην** (αὐτὸ, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· εὐχαριστῶ πολύ.) **Ἀγνήν Παύλου** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ξεπλάθωμα.) **Ἀρετούσαν** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ.) **Ρόδην Οὐράνην** (ἐστειλα θ' Ἐντρεβιά.) **Μίνω-Μάους** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ξεπλάθωμα· χαιρετῶ τὴ νέα μου φίλη.) **Κλόην** (καὶ αἶνα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεπλάθωμα· τί καλὰ!) **Ἀδὴν Κλάραν** (δὲν παρῆκα· βραβεῖον ἐστειλα· τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ.) **Βασίλεισαν τῆς Νυκτός** (εὐχαριστῶ γιὰ δλα.) **Χλόην Βλάση** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· ἐλπίζω νὰ μὲ γράψῃς συχνά.) **Εὐθύμιον Β. Τσιγγούνην** (ἐστειλα.) **Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ** (ἐστειλα.) **Μανόλιαν** (ἐστειλα Ὀθρηό καὶ τρεῖς δευτερεῖς χαρτὶ Ἀδελφῶν.) **Ἀδελφούλαν** (ἐ, ἔχι· νὰ μὲ γράψῃς ὅσα θέλεις.) **Μονάριβην** (χαρτὶ Ἀδελφῶν ἐστειλα καὶ ἡ ἔγκρισίς ἐγένε·) **Χανιωροπούλιαν** (αὐτὸ· χαίρω πολὺ· γράφε μου.) **Σερμίραμιν** (ἐχι, ἐκεῖ δὲν ἔχω κανένα.) **Δαρόν Νο 7** (ἐλαβα· εὐλὸς· ποῦ βγαίνει ἡ θεά; τότε δὲν θὰ βρῆκες ὁμοίω τὴν πρώτη λέξη, γιατί λέθος δὲν ὑπάρχει.) **Βολιώτικα Ναυτάκι** (τὸ ἐνέκρινα· ἀλλὰ μὴ λὲς «μετὰ τῶν Χριστοῦγεννῶν» — «μετὰ τὰ Χριστοῦγεννα» πρέπει.) **Χαρουγὴν** (ἐ, ναι! εἶναι πολὺ καλὰ κορίτσια καὶ τὰ δύο.) **Μαγεμένο Δοξάρι** (ἐστειλα δύο δευτερεῖς χαρτὶ Ἀδελφῶν.) **Βασίλεισαν τοῦ Αἰθῆρος** (χαίρω πολὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφρετινά· τὰ ἐλαβα δλα κα' εὐχαριστῶ· ἔχεις τέτοιες φωτογραφίας; μπορεῖς νὰ μὲ τίς στείλῃς καὶ ταχυδρομικῶς;) **Παρήγορον Ἄγγελον** (τὸ ἐλαβα καὶ θὰ σοῦ πῶ μὲ τὴ σειρά του· Αἰνίγματα ἔχι ἀκόμη, ὅταν ἰδῆς σχετικὴ προκήρυξη.) **Κεραυλοπούλην** (ἐστειλα· στὸν κ. Φαίθων· διεθέσασα κα' εὐχαριστῶτε θερμῶς.) **Σελήνθωρος, Κωρίς Φτερά** καὶ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὴν 20' Ιανουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25του Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Μαρτίου.

105. Δεξιόγραφος
Μία πρόθεσις, μὴ ἀρνησιμὴ
Κι' ἓνα φωνήεν φτάνουσι
Πόλη ἀρχαία περιφερῆ
Χριστιανικὴ νὰ κἀνοῦν.
Ἄδωνις

106. Συλλαβόγραφος
Μία νότα μουσικὴ
Μαζι μ' ἓνα νησάκι
Θὰ βρῆς στὴν Ὀμπικὴ
Μὰ θὰ σκεφθῆς λιγάκι.
Ἀθηνάια

107. Ἀναγραμματισμὸς
Κράτος μισοβαρβαρικὸ
Τὸ ἀναγραμματίζω
Κι' ὄνομα τρυφερό, γλυκό,
Ἐχωριστὸ στὰ τόσα,
Καὶ στῆς καρδίᾳς τῆ γλώσσα,
Μ' ἀγάπη σχηματίζω.
Νάρκισσος

108. Αἰνίγμα
"Ω, πῶς μοῦ τὸ ἀρετικὸ!
Ἐπρόθεσ' ἓνα ἀπόρητο,
Ἡρωϊκὸ χαρὸν ...

Μὰ τὸ οὐδέτερον ἀγαπῶ:
Εἶναι ἠπλό, κατάφυτο
Τοῦ τόπου μας βουνό.

- Νέλλι
109. Δικτυωτὸν
* * * * * = Τιτάν.
* * * * * = Ποταμὸς Ἀσίας.
* * * * * = Ἐπιστήμη, μάθημα.
* * * * * = Ῥῆμα κοινόν.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

- Ἐρνάνης
110. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἱστορικὸς ποταμὸς
2 3 4 5 8 = Στάξις
3 5 6 7 8 = Κριτής
4 5 4 7 8 = Ἀρχ. βασιλεὺς
5 2 3 4 = Ὀροπέδιον
6 3 2 5 3 = Ἀρχαία χώρα
7 2 4 5 8 = Πτηνόν
8 3 2 7 8 = Ποταμὸς

Ἠλιογέννητη
111. Πτερωτὸν Γράμμα
Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα (τὸ πτερωτὸν) τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ καθεξῆς:
Θηρίον—Χρονικὴ μονάς—Θαλασσιγόν—Ἡρώς παραβολῆς τοῦ Ἐδωγγελίου—Ἡρωϊκὸν γεῦμα.

- Γκαργκὸλη
112. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος
Τὰρχικὸ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου
* . * * * . * * * * *
τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις:
1, Ἀπόστολος· 2, Ἐδωγγελιστής· 3, Κυνικός Φιλόσοφος· 4, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς· 5, Ἀρχαῖος θεός· 6, Ποταμὸς τῆς Ἐθιοπίας· 7, Μυθολογικὸν δῶν· 8, Κεραισφόρον· 9, Ὀμηρικὴ βασιλοποιία.
Ἀιματοβαμμένη Δεξί

- 113-117. Ὀμοιόμορφα Ἑλλητισμόφωνα
1. Α * * Α = Ἀγωνισμα.
2. Α * * Α = Ἄυο μέλη.
3. Α * * Α = Πόλις.
4. Α * * Α = Μουσικὸν ὄργανον.
5. Α * * Α = Ὑγρόν.
Ντίνος Ἀδερφίτης

118. Γεῖφος
ο ο ε ε Τὰ σά.
ο κλεισὸς κλει ε Θίν, ἄς.
ο ο ε ε Περσεύς.

Α Υ Ξ Η Ι Ζ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46
619. Μενεξῆς (μέν, ἐξ, ἐς.)—620 Ὁδωφῶς.—621. Ἀλκή ἀλκή.—622. Φάκελος-κῆφαλος, 623.—
Α Α Α 624. ΚΑΡΑΪΤΣΑ (Ἀρχαία, ραδίκι, Δακία, Ἴοις. Γ Π Σ Τάρας, Σαῖς).—625 629, ΑΛΚΑΙΟΣ Διὰ τοῦ ΜΗΝ: λιμὴν, μήνοσις, ποιμὴν, Ἰληνῶς, μήνις.—630. Πισίτις, Ἑλλίσις, Ἀγάπη.—631. Ὁ Φεῖδας ἦτο μέγας γλόπτης (ο φι δι' ας, ιτ-ὀμέγα, σγλιπ, εἰς.)—632—634. 1. Maupassant (μάτ, πας, cent.) 2. Daudet (dot dé.) 3. Chancel (sans, sel.)—635. Attendez-moi sous l'orme.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—100]
Ἀγαπητὰ Διαπλαστούλα, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψτε Ἰερδάνην Ζαχαριῶδη, Τρικοῦπη 8, Βόλον.
Συνογράμμο Ἀγῶρι

[ΑΒ'—101]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ· ἀλληλογραφοῦ με δλους-ες. Γράψετε: Ραυμόνδον, Τ. Κ. 265, Λευκωσίαν Κύπρου.
Ραυμόνδος

[ΑΒ'—102]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ· ἀλληλογραφοῦ με δλους-ες. Γράψετε: Νηρέα, Τ. Κ. 265, Λευκωσίαν Κύπρου.
Νηρέας

[ΑΒ'—103]
Κατεβαίνει στὸ Δημοφύψισμα τὸ ἀραιότατο ψευδώνυμο:
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΑἰΘΕΡΟΣ

[ΑΒ'—104]
Καταπαύονται τηλεγραφήματα ἐκ Κυπῶνος ἀγγέλλουσι τὴν σύλληψιν καὶ ἐπαναφορὰν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ δραπέτοῦ ἀρχιτρολλοῦ **Βαρόνου ντὲ Τρισκαταρά.**
Ταρζάν—Νοστορέδαμος—Ἀδερφίτην

[ΑΒ'—105]
Ἀλληλογραφοῦμε, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ, κάρατες. Ἐρνάνην, Δικηγορίνα, Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Μικρομέγαλη, Πάνθηα Ἀβραδάτου, Ἀγνούδα, Χρυσόνερο, Γκαργκὸλη, Πολυλόγου καὶ Ἡρώ (ποῦ εἶναι ἡ Δ. Δ.) νὰ περιμένωμε; Εἰρήνην Ἀρόσου, Τσαχαράδες.
Χωρίς Φτερά—Χαλιμὰ

[ΑΒ'—106]
Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Δίδω ἐξένα ἢ ἑλληνικὰ ἀντὶ μόνον ἑλληνικῶν. Ἀπαντῶ καὶ ἀποστέλλω ἀμέσως. Γράψτε: Παναγιώτην Ἀνδρικόπουλον, Σαχτούρη 41, Πάτρας.

[ΑΒ'—107]
Παράγραμα: (ΑΒ'—78) προστεθῆ Ἀθήναι. Φέουστ, Ἀτρυφίτη Κυπριοπούλα, Ἀκίφαλα Ἀστὴ, Κυρὰ Φροσὸνῆ, Νίκη, Ἰθὸννη, ἐάν δὲν λάδαται τετραδιάκι, γράψτε πρώτου. Ἀρμονία
Ἐποφύψισμα Δημοφύψισματος

[ΑΒ'—108]
Ἀγνή μου, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχολίας σου.
Χρυσάνθεμο
[ΑΒ'—109]
«ΒΑΤΡΑΧΟΙ»

Τὴν παραρμένη Κυριακὴν, 24' Ιανουαρίου, ἐγένε ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου μας καὶ κέρδιον οἱ κάτωθι λαχοὶ:
1ος Νο 148 Μηχανὴ Kodak.
2ος Νο 214 Μελανοδοχέον Γραφείου.
3ος Νο 278 Τόμος Διαπλαστέως.
4ος Νο 79 Βιβλίον Βέρν.
5ος Νο 76 Βιβλίον Σεντοπούλου.
Οἱ λαχοὶ: 391, 149, 273, 487, 158, 241, 123, 396, 457, 101, 395, 452, 418, 143, 102, ἐκέρδιον διάφορα βιβλία καὶ bibelots.
Ἐχαριστοῦμεν δλους καὶ ζητώντας συγγνώμη γιὰ τὴν ἀργατορία μας, περιμένουμε τὰς διευθετήσεις τῶν τυχερῶν.

[ΑΒ'—110]
Ἐπιφύψισμα Ἑλλάδος Ἀγκυλιά, Μεγάλη Ἰδέα, ψηφίζετε· ἔχι μόνον ἐρασιότητα ἀλλὰ καὶ ἸΔΑΝΙΚΟΝ.
Ἀδερφίτην—Νοστορέδαμος
[ΑΒ'—111]
Ἐψήφισατε φανατικὰ τὸ ἐπύροχον ψευδώνυμον: ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΑἶΤΟΣ